“Και γελώ...”

συλλογή κειμένων του Enzo Martucci

Έρεβος

αναρχικό εκδοτικό/μεταφραστικό εγχείρημα

“Και γελώ...”

συλλογή κειμένων του Enzo Martucci

Περιεχόμενα

•Χαιρετισμός του εγχειρήματος Verein von Egoisten για την ελληνική έκδοση. σελ.4

• Πρόλογος της ελληνικής έκδοσης σελ.5

• Το Εγώ σελ.7

•Μισός Αναρχικός σελ.8

•Mario Mariani και Camillo Berneri σελ.9

• Ένα βράδυ σελ.12

•Ούτε φυλακές, ούτε μπάτσοι σελ.14

• Ηρωική Άνοιξη σελ.20

• Αχαλίνωτη Ελευθερία σελ.23

• Το Καταραμένο Τραγούδι σελ.26

• Για τον Renzo Novatore σελ.29

Enzo Martucci

Χαιρετισμός του εγχειρήματος Verein von Egoisten για την ελληνική έκδοση.

Η ελληνική έκδοση της μπροσούρας του Enzo Martucci «Και γελώ...», που επιμελήθηκε το blog Parabellum, συνεχίζει τον πειραματισμό μας με τους αναρχομηδενιστές συντρόφους από την Ελλάδα, που δίνουν και σε εμάς δύναμη με πάθος.

Η Καταστροφική μας Δύναμη είναι, για τους εχθρούς μας, μια επίθεση στην παραπαίουσα λεκτική τους σοβαροφάνεια, που συνθέτεται από χαρακτηρισμούς και εμφανίζεται με την πιο συντηρητική και αντιδραστική μορφή της ηθικής.
Η καταστρεπτική Φλόγα, που καίει τις αντιλήψεις και τα αξιώματα της κοινωνίας των ίσων (με τα κοφτερά λόγια του ίδιου του Martucci), τώρα εκρήγνυται διασπείροντας το Χάος και οι Λέξεις γίνονται το όπλο που εξαφανίζει κάθε εξισωτικό παράγοντα και ηθική αξία.

VEREIN VON EGOISTEN ED.

Πρόλογος της ελληνικής έκδοσης

Ο Enzo Martucci είναι ένας από τους σημαντικότερους αναρχοατομικιστές και αναρχικούς μηδενιστές συντρόφους, που έδρασαν στην Ιταλία στις αρχές του 20ου αιώνα. Η έκδοση των κειμένων του έχει πολύ μεγάλη σημασία, όχι μόνο γιατί ρίχνει φως στο λόγο και στη δράση του ίδιου και των συντρόφων του, ανασύροντάς τους από την ιστορική λήθη, αλλά και επειδή αυτά που αντιλήφθηκε, έγραψε και έκανε πράξη αυτή η μαχόμενη μειοψηφία Αναρχικών, συνεχίζουν να είναι εξαιρετικά επίκαιρα και χρήσιμα.

Σήμερα, σχεδόν έναν αιώνα μετά την εποχή τους, έχουν αλλάξει πολλά, αλλά πολλά επίσης έχουν παραμείνει ίδια. Ο πόλεμος μαίνεται. Και σήμερα, το βάρος του αναρχικού αγώνα σηκώνουν μικρές περήφανες μειοψηφίες. Και σήμερα, ο παραδοσιακός αναρχισμός αδυνατεί να δει πέρα από τις αναλύσεις του 19ου αιώνα, υποβαθμίζει την ατομική ελευθερία και βλέπει εχθρικά όσους μιλούν για αυτήν. Και σήμερα, υπάρχει μια αναδιάρθρωση του κεφαλαίου και μια αύξηση του πολιτικά οργανωμένου φασισμού, όπως και τότε στη μεταπολεμική Ιταλία.

Η έκδοση αυτής της μπροσούρας ακολουθεί το σκεπτικό μιας προσπάθειας να γίνει γνωστό στην Ελλάδα το ιστορικό παρελθόν του αναρχικού ατομικισμού και μηδενισμού και να έρχονται συνέχεια στην επιφάνεια θέματα που οι περισσότεροι αναρχικοί προτιμούν να υποβαθμίζουν ή να παραβλέπουν, πάνω σε μια γενική πρεμούρα να διαφωτιστούν οι μάζες. Δεν πρόκειται για κάποια εμμονή ώστε να «νομιμοποιηθεί» η συγκεκριμένη θεώρηση στον αναρχικό χώρο. Είτε αρέσει είτε όχι, εκεί ανήκει, ούτως ή άλλως. Ούτε είναι μια προσπάθεια προσέλκυσης πιστών. Η έκδοση επιδιώκει να παρουσιάσει γεγονότα, ιδέες και αντιλήψεις με σκοπό να δυναμιτίσει τον εγχώριο «πόλεμο» ιδεών και να αναδείξει μια άλλη, απολίτιστη, αντικοινωνική και επιθετική Αναρχία. Μια Αναρχία που δε συμβιβάζεται με «θεωρίες σταδίων», δεν κάνει εκπτώσεις στον αγώνα της για κανένα υποκείμενο και μένει σταθερά προσηλωμένη στην εκμηδένιση του υπάρχοντος.

Τα κείμενα συλλέχθηκαν από τις αναρχικές επιθεωρήσεις «Il Proletario», «L'Iconoclasta» και άλλα αναρχικά έντυπα της εποχής. Στην ελληνική έκδοση συμπεριλαμβάνεται και το κείμενο «Ηρωική Άνοιξη». Τα κείμενα «Το Εγώ», «Μισός αναρχικός», «Mario Mariani και Camillo Berneri», «Ένα βράδυ» και «Ούτε φυλακές, ούτε μπάτσοι» μεταφράστηκαν στα αγγλικά από τη Sara Zap-

pavignia (Verein von Egoisten). Τα υπόλοιπα κείμενα βρίσκονται αναρτημένα στη διαδικτυακή βιβλιοθήκη The Anarchist Library. Όλα τα κείμενα έχουν μεταφραστεί από τα αγγλικά. Ευχαριστώ τους συντρόφους του Contra Info για την πολύτιμη βοήθειά τους με το ιταλικό πρωτότυπο και τα συντρόφια του αναρχικού μεταφραστικού/εκδοτικού εγχειρήματος Έρεβος, για την έκδοση.

Μέχρι την Ανατολή του Μηδενός

Parabellum

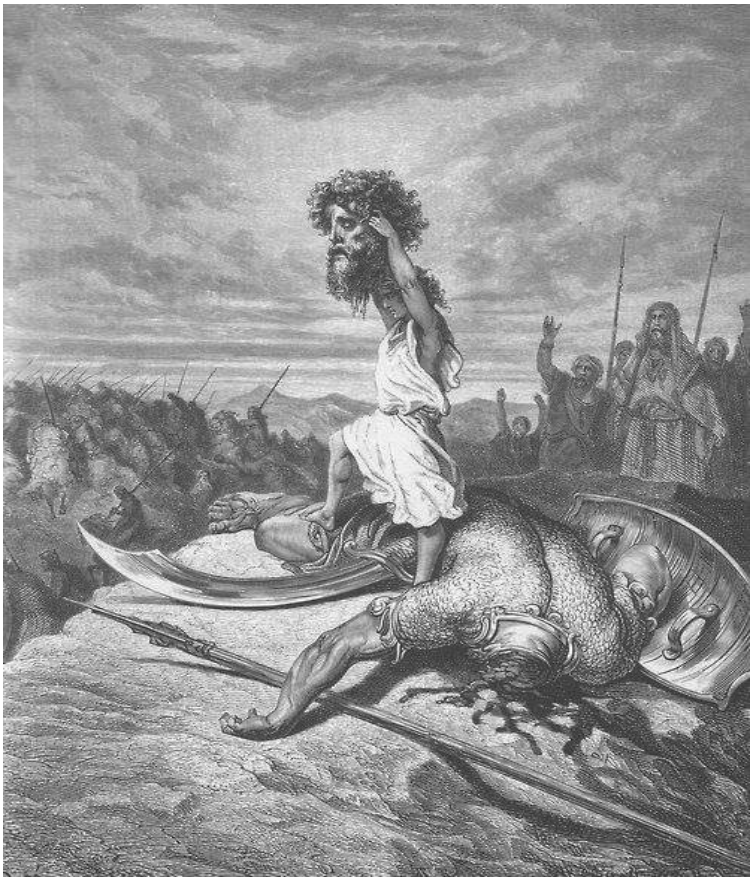

Το Εγώ

Ο ατομικιστής αναρχικός θεωρεί πως δεν υπάρχει τίποτα πάνω από το εγώ του και εξεγείρεται ενάντια σε κάθε θεϊκή και ανθρώπινη πειθαρχία και εξουσία. Δεν αναγνωρίζει καμιά ηθική και όταν εγκαταλείπει τον εαυτό του στα συναισθήματα της αγάπης, της φιλίας και της κοινωνικότητας, το κάνει από φυσική του ανάγκη, για την εγωιστική του ικανοποίηση, γιατί επιθυμεί να πράξει με αυτόν τον τρόπο. Όταν νιώσει την ανάγκη να πολεμήσει εναντίον άλλων ανθρώπων, δε διστάζει ούτε στιγμή να ακολουθήσει τη διαφορετική του τάση. Αλλά ποτέ, σε καμία περίπτωση, ο ατομικιστής αναρχικός δεν υποδουλώνει τον εαυτό του σε έναν κανόνα συμπεριφοράς για πάντα. Δηλαδή, στον κανόνα του κοπαδιού.

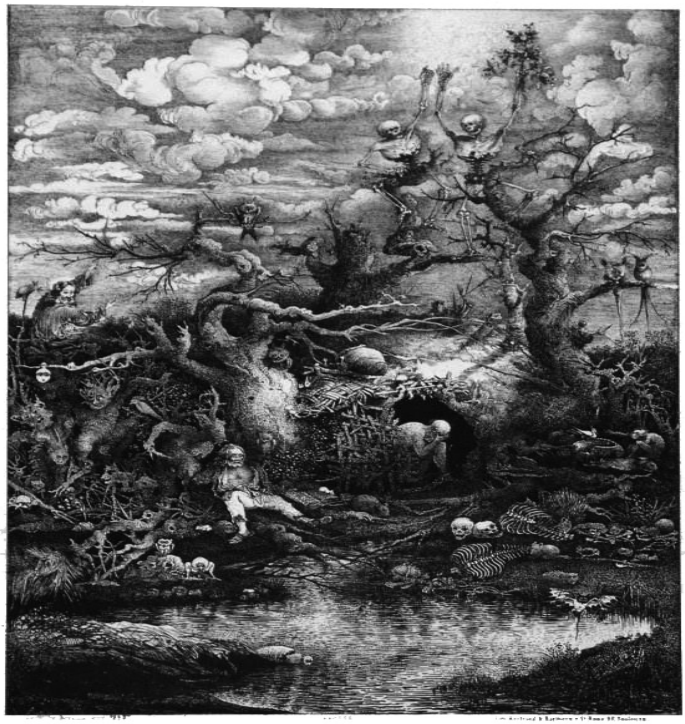

COMÉDIE DE LA MORT.

Μισός αναρχικός

Ο Προυντόν, ο Μπακούνιν, ο Κροπότκιν, ο Ρεκλύ δεν είναι τίποτα άλλο παρά μισοί αναρχικοί, οι εκπρόσωποι ενός συμβιβασμού μεταξύ του ατομικισμού και του κολεκτιβισμού, μεταξύ του σοσιαλισμού και της αναρχίας. Η αναρχία τους είναι η μη-αναρχία του Paolo Gille, η αναρχία της πειθαρχίας, της περιορισμένης ελευθερίας του ατόμου, το οποίο δεν είναι πλέον υποδουλωμένο στο Κράτος αλλά που πρέπει να υποδουλώσει τον εαυτό του στην Κοινωνία, ώστε να ικανοποιήσει όλες τις ανάγκες του και που πρέπει να συμφωνεί με όλους. Στην ουσία, απορρίπτουν το Κράτος αλλά θεοποιούν την Κοινωνία όπως σημειώνει ο Palante[1]· και προτείνουν, σχετικά με αυτόν που θα παραβιάσει τη μελλοντική αρμονία, τις πιο σοβαρές κυρώσεις από τη δημόσια περιφρόνηση και τη γενική απομάκρυνση, που συμβουλεύει ο Κροπότκιν στο «Η Κατάκτηση του Ψωμιού»[2], μέχρι τον εγκλεισμό σε φρενοκομείο, που προκρίνεται από το Μαλατέστα στη μπροσούρα του «Η Αναρχία»[3].

Αντίθετα, ο Στίρνερ είναι πιο λογικός ως αναρχικός. Πιστεύει πως το άτομο είναι η μόνη πραγματικότητα και πως πάνω από αυτό δεν υπάρχει κανένας. Γι' αυτό το λόγο, θέλει το άτομο να συνειδητοποιήσει πλήρως τον εαυτό του και να ικανοποιήσει το εγώ του, απελευθερώνοντας τον εαυτό του από τις ιδέες που έχει σχηματίσει σχετικά με τη λογική και το απαραβίαστο εκείνου που του θέτει όρια. Ο θεός, η ηθική, η ανθρωπότητα, η κοινωνία, το έθνος, το κράτος δεν είναι τίποτα παρά φαντάσματα που καταπιέζουν το εγώ και είναι εκείνο που τα δημιούργησε, τα σέβεται και τα υπηρετεί. Άλλα όταν Αυτός τα καταστρέψει, όταν θα τα στείλει στην ανυπαρξία, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ελεύθερος από κάθε πνευματική και υλική αλυσίδα, θα ζήσει όπως θέλει, συνεργαζόμενος ελεύθερα με τους άλλους

1.Georges Toussaint Léon Palante (20 Νοεμβρίου 1862 – 5 Αυγούστου 1925), Γάλλος ατομικιστής φιλόσοφος και κοινωνιολόγος, επηρρεασμένος από το Νίτσε και το Σοπενχάουερ.

2. Η Κατάκτηση στου ψωμιού ήταν μια σειρά άρθρων του Κροπότκιν που εκδόθηκε σε βιβλίο για πρώτη φορά το 1892 στο Παρίσι, με πρόλογο του Ρεκλύ, έμπνευση του οποίου ήταν και ο τίτλος. Σε αυτό το βιβλίο ο συγγραφέας δίνει μια εικόνα του μελλοντικού κομμουνισμού του βασισμένο στην κοινωνική αλληλεγγύη. Βιβλίο-ορόσημο για την πιο συστηματοποιημένη περιγραφή της αναρχοκομμουνιστικής κοινωνικής πρότασης.

3. Διάσημη μπροσούρα του Μαλατέστα που εκδόθηκε το 1891, όπου περιγράφει τη δική του αντίληψη για την αναρχία.

ή πολεμώντας εναντίον τους, ανάλογα με τις επιθυμίες, τις ανάγκες και το συμφέρον που θα έχει κάθε στιγμή.

Θα είναι ένας πόλεμος εναντίων όλων που θα μετριάζεται από τις συμμαχίες των ατόμων· Αλλά θα είναι, επίσης, η φυσική ελευθερία στην οποία κάθε άτομο θα μπορεί να προσπαθήσει να επιβεβαιώσει τον εαυτό του με κάθε μέσο.

Mario Mariani και Camillo Berneri

Ο Mariani προσβλέπει, λοιπόν, σε μια παραδεισένια Αναρχία, βιωμένη από Ανθρώπους-Αγγέλους, οι οποίοι θα γίνουν τέτοιοι μέσω του παιδαγωγικού συστήματος της Magda Ziska. Αντίθετα, εγώ τείνω προς μια πολύμορφη Αναρχία, βιωμένη από φυσιολογικούς ανθρώπους, απαλλαγμένους από όλες τις ηθικές, θρησκευτικές και δικαιικές αλυσίδες, ακολουθώντας το μεγάλο παράδειγμα του Ζυλ Μπονό. Οι δύο αυτές αντιλήψεις χωρίζονται από μια άβυσσο και θα μπορούσε κάποιος να πει ότι οι δύο μας Αναρχίες αποκλείουν αμοιβαία η μία την άλλη. Άλλα, παρ' όλα αυτά, έχω σε εκτίμηση τον Mario Mariani γιατί είναι ένας ανδρείος συγγραφέας και ένας ειλικρινής και ευθύς άνθρωπος, ο οποίος ήξερε να πολεμάει για τις ιδέες του και να αντιμετωπίζει την επιθετικότητα και τις διώξεις των φασιστών χωρίς να κάνει ούτε ένα βήμα πίσω. Γι' αυτό με θλίβει βαθιά η άδικη επίθεση που έγινε εναντίον του από την εφημερίδα Umanita Nova[4], αναπαράγοντας ένα άρθρο του Camillo Berneri[5], γραμμένο πριν από 25 χρόνια, με τίτλο «Ο αστός Mario Mariani».
Σημειώστε πως ο Berneri βρήκε έναν κάπως αστείο θάνατο, καθώς έπεσε θύμα της άγριας μισαλλοδοξίας των σταλινικών παπάδων στην Ισπανία.
Αλλά, όσο ζούσε ήταν και αυτός ένας παπάς που επιτίθοταν με φανατισμό εναντίον όποιου δε χωρούσε στην εκκλησία του. Επίσης, ήθελε μια μοναδική ανθρωπότητα, που θα ακολουθούσε ένα μόνο τρόπο συμπεριφοράς, που θα εφάρμοζε ένα μόνο κοινωνικό σύστημα, το κομμουνιστικό και που θα εξολόθρευε τους αντικομφορμιστές, αυτούς που αντιστέκονται, τους εξεγερμένους. Η μοναστηριακή του Αναρχία βρίσκεται πιο κοντά

4. Ιταλική αναρχική εφημερίδα που ιδρύθηκε το 1920. Κυκλοφορούσε καθημερινά με σημαντική απήχηση, όσπου σφραγίστηκε από το φασιστικό καθεστώς. Μετά την πρώση του Μουσολίνι το 1945, κυκλοφόρησε και πάλι σε εβδομαδιαία βάση. Σήμερα αποτελεί την εφημερίδα της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας.

στην παραδεισένια Αναρχία του Mariani και όχι στη δικιά μου ενστικτώδη, φυσική, πολύμορφη Αναρχία.

Το 1920, ορμώντας εναντίον μου (ήμουν δεκαέξι χρονών τότε) και εναντίον του Renzo Novatore, μας αποκάλεσε μέσα από τις σελίδες της εφημερίδας «L'Iconoclasta», η οποία φιλοξενούσε όλες τις πολεμικές μεταξύ των αναρχικών, μεγαλομανείς, γραφικούς και παρανοϊκούς, αδύναμους μιμητές τρελών φιλοσόφων και παρακμιακών ποιητών, άνευρους από το όπιο, το χασίς και τις πόρνες.

Δε μπόρεσα να απαντήσω γιατί εν τω μεταξύ με συνέλαβαν. Αλλά ο Renzo Novatore, ο περίεργος και μεγάλος καλλιτέχνης, που σκοτώθηκε αργότερα σε σύγκρουση με μπάτσους, απάντησε και για τους δυο μας, χαρακτηρίζοντας τον Camillo βιβλιοσκώληκα, δογματικό και μικρολόγο, που το μόνο που ξέρει είναι να μαθαίνει όχι να δημιουργεί, που ξέρει να φυτοζωεί και όχι να ζει και που μισεί όλους όσοι δεν είναι ευχαριστημένοι, όπως αυτός, με το να πατάνε τα πόδια τους στη γη της μετριότητας αλλά ανοίγουν φτερά για τον υψηλότερο ουρανό και κατεβαίνουν στις βαθύτερες αβύσσους.

Έτσι μέτριος όπως ήταν, ο Berneri χρησιμοποιούσε στην κριτική του ασήμαντα επιχειρήματα, δεχόμενος το κοινότυπο γούστο. Και τα χρησιμοποιούσε και εναντίον του Mariani, κατηγορώντας τον για πορνογραφία.

Τι σημαίνει, όμως, αυτό; Σημαίνει πως ο καθηγητής Berneri ήταν ένας ηθικιστής του σκευοφυλακίου, σίγουρα όχι ένας αναρχικός. Η πορνογραφία δεν υπάρχει και όπως εύστοχα απάντησε ο Mariani, είναι απλά «η αγάπη των άλλων», όπως λένε οι Γάλλοι. Ο λογοτέχνης Όσκαρ Γουάιλντ, που κάτι ήξερε επί του θέματος, έγραψε: «Δεν υπάρχουν ηθικά ή ανήθικα βιβλία, υπάρχουν καλογραμμένα ή κακογραμμένα βιβλία». Όταν πρόκειται να δείξεις πως στην ανθρώπινη φύση υπάρχουν συγκεκριμένες σεξουαλικές τάσεις που δε μπορείς να αρνηθείς ή να καταπιέσεις, όπως θέλει η ηλίθια ηθική, είναι τα μέσα που μεταχειρίζεσαι, πορνογραφία; Σε αυτήν την περίπτωση, είμαι πιο πορνογραφικός από τον Mariani καθώς πήγα πολύ πιο πέρα από αυτόν. Και πιο πορνογραφικοί από το Marini και εμένα είναι ο Gide, ο Προυστ, ο Λώρενς, ο Σατρ και όλοι οι σύγχρονοι συγγραφείς. Και ο Ντανούντσιο; Ο Μιραμπώ, ο Γκωτιέ, ο Φλομπέρ; Και ο περίφημος Πετρόνιος, ο συγγραφέας του «Σατυρικόν»; Και ο Ανακρέοντας και η Σαπφώ και όλοι οι Έλληνες ποιητές;

Από αυτά μπορούμε να συνάγουμε το συμπέρασμα πως αν ο καθηγητής Berneri ζούσε και γινόταν ο Επίτροπος Εκπαίδευσης στην Ελευθεριακή Ομοσπονδία των Δήμων της Ιταλίας, θα πετούσε έξω από τα σχολεία και τις βιβλιοθήκες όλα τα

έργα της αρχαίας, της σύγχρονης και της υπερσύγχρονης λογοτεχνίας, αφήνοντας μόνο το «Il Promessi Sposi» του Manzoni[6], το βιβλίο που εξυμνεί τα ηθικά αισθήματα, τις σπιτικές αρετές και την αξεπέραστη αγνότητα της οικιακής εστίας.

Ο Berneri κατηγορούσε επίσης τον Mariani πως ήθελε να καταστρέψει την οικογένεια. Αλλά πού είναι το κακό σε αυτό; Μήπως ο καθηγητής σκανδαλίστηκε; Και γιατί δεν απευθύνει την ίδια κατηγορία εναντίον του Πλάτωνα, ο οποίος στην «Πολιτεία» θέλει τον ελεύθερο έρωτα και την κολεκτιβοποίηση των παιδιών; Η πραγματικότητα είναι ότι ο Berneri δεν ήταν αναρχικός, όπως δεν είναι και οι μαθητές του, οι συντάκτες της «Umanita Nova», ο Pier Carlo Masini, ο Cesare Zaccaria, ο Carlo Doglio και οι όμοιοί τους. Αυτά τα πρόσωπα ορίζουν την Αναρχία ως ένα κοινωνικό ιδεώδες, ένα δημοκρατικό, ακρατικό καθεστώς, δηλαδή ένα καθεστώς που την εξουσία ασκεί η πλειοψηφία.

Αλλά η Αναρχία είναι κάτι περισσότερο: είναι μια ζωή, στην οποία δεν υπάρχει εξουσία γιατί κανένας δεν την αναγνωρίζει και κανένας δεν υποτάσσεται σε αυτήν. Είναι μια ζωή, στην οποία δεν υπάρχει ένα μόνο κοινωνικό σύστημα, ο ελευθεριακός κομμουνισμός, αλλά διαφορετικά, πολλές διαφορετικές μορφές ως αποτέλεσμα της ποικιλίας των αναγκών, των γούστων και των απόψεων των ατόμων. Όλες αυτές οι μορφές δε θα μετατρέπονται σε απολιθώματα, θα εξελίσσονται και θα μετασχηματίζονται, θα διαλύονται και θα δημιουργούνται ξανά καθώς τα άτομα θα βλέπουν νέες ανάγκες ή θα αλλάζουν ιδέες.

Η Αναρχία δεν είναι μια οργανωμένη, πειθαρχημένη κοινωνία, συμβατή με τον παρόντα τεχνοβιομηχανικό πολιτισμό, αλλά η επαναφορά της φυσικής ελευθερίας, η οποία δεν υποθέτει μια μοναδική πτυχή, αλλά βιώνεται με διαφορετικές μορφές και μέσα, από διαφορετικούς τρόπους σύνδεσης και συμφωνίας και ποικίλων σχέσεων και ισορροπιών που συμβαίνουν μεταξύ ανθρώπων, ελεύθερων από Θεό και Αφέντη.

5. Camillo Berneri (28 Μαΐου 1897 – 5 Μαΐου 1937), Ιταλός αναρχικός και καθηγητής ανθρωπιστικών επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Φλωρεντίας. Αντιστάθηκε στο φασιστικό καθεστώς μέχρι το 1926, οπότε και αναγκάστηκε να καταφύγει σε διάφορες ευρωπαικές χώρες, όπου συνέχισε το συγγραφικό του έργο. Ο Berneri οργάνωσε την πρώτη φάλαγγα Ιταλών εθελοντών για την ισπανική επανάσταση και άσκησε κριτική στη συμμετοχή αναρχικών στην κυβέρνηση του Μετώπου. Δολοφονήθηκε από απόσπασμα του σταλινικού ΚΚΙ, τον καιρό των γνωστών εκκαθαρίσεων.

6. Alessandro Francesco Tommaso Manzoni (7 Μαρτίου 1785 – 22 Μαΐου 1873), Ιταλός λογοτέχνης ένας από τους σημαντικότερους της χώρας του. Το μυθιστόρημα που αναφέρεται εδώ είναι το «Οι Αραβωνιασμένοι», που εκδόθηκε το 1827.

Ένα βράδυ

Ένα βράδυ συζητούσα με ένα μηχανικό στο σπίτι του και του έλεγα πως για τον ατομικιστή υπάρχουν μόνο δύο λογικές αντιλήψεις για τη ζωή: η αναρχία και ο ιμπεριαλισμός.

Ο δόκτωρας διαμαρτυρήθηκε· εγώ εξήγησα τη θέση μου. Η ελευθερία του ατόμου δε σταματάει εκεί που αρχίζει η ελευθερία των άλλων. Σταματάει μόνο εκεί που τελειώνει η δύναμή του. Για να ικανοποιήσω τα πάθη μου και να κάνω τις ιδέες μου να θριαμβεύσουν, πρέπει να πολεμήσω και να νικήσω εκείνον που τα πάθη του και οι ιδέες του είναι αντίθετα με τις δικές μου.

Αν οι άλλοι μου αντισταθούν, αν είναι ατομικιστές σαν εμένα και δε θέλουν να αναγνωρίσουν καμιά εξουσία, τότε μέσα από τη σύγκρουση ελεύθερων ανθρώπων, παράγεται αυθόρμητα μια ισορροπία. Η μια πλευρά της ζυγαριάς γέρνει προς τη μια πλευρά ενώ η άλλη προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Ο καθένας αναπτύσσει τη μέγιστη δύναμη για να περιορίσει τον ανταγωνιστή και δε μπορούν να είναι σίγουροι για την έκβαση, τις εντολές και για το ποιος θα υποκύψει. Αυτό είναι η αναρχία.

Αντίθετα, αν οι άλλοι κάνουν πίσω στη μάχη, αν το αγελαίο τους ένστικτο τους οδηγήσει να σκύψουν το κεφάλι μπροστά στον ανώτερο, τότε είναι φυσικό αυτός να απλώσει πάνω στην άμορφη μάζα την κυριαρχία του και να χρησιμοποιήσει αυτήν τη μάζα ως υλικό για να οικοδομήσει το αριστούργημα του μεγαλείου του. Αυτός είναι ο ιμπεριαλισμός. Ενάντια σε κάθε δεσπότη ξεσηκώνονται, μέσα σε μια κατάσταση γενικής εθελοδουλίας, μια χούφτα ανθρώπων που δεν είναι πρόθυμοι να προσαρμοστούν στη σκλαβιά· τόσο ο δεσπότης όσο και ο εξεγερμένος είναι αντίστοιχα η προσωποποίηση μιας έντονης, ξέχειλης ζωής, που δεν ανέχεται φρένα και περιορισμούς. Γι' αυτό, η αναρχία και ο ιμπεριαλισμός είναι πιο κοντά από όσο νομίζουμε.

«Μα, αυτή είναι η ηθική της δύναμης», παρατήρησε σκανδαλισμένος ο σοσιαλιστής μηχανικός. «Δεν είναι αυτό η αναρχία», διαμαρτυρήθηκε ο γέρος ηγέτης, «η αναρχία είναι αγάπη, αδελφοσύνη, είναι η ελεύθερη συμφωνία μεταξύ των ανθρώπων σε μια τέλεια και ισότιμη κοινωνία».

«Ναι, η αναρχία των καλόγερων, του Αγίου Ενρίκο Μαλατέστα και του Πρίγκιπα Κροπότκιν. Για να γίνει πραγματικότητα θα πρέπει μέσα σε όλους τους ανθρώπους να υπάρχει μόνο το πάθος που η ηθική ορίζει ως καλό.

Αλλά στο σκοτεινό βάθος της φύσης μας, αυτό που ο Ντοστογιέφσκι αποκαλεί «το υπόγειο»[7] και ο Νίτσε «τα Διονυσιακά βάθη του Εγώ», ξεσπούν κάθε στιγμή διαφορετικές παρορμήσεις που μας οδηγούν να αγαπούμε και να μισούμε, να είμαστε γενναιόδωροι ή σκληροί, να συνάπτουμε συμφωνίες ή να πολεμάμε. Το εγώ είναι μια περίπλοκη και σκοτεινή πραγματικότητα, δεν είναι κάτι που το κατανοείς εύκολα και το κατηγοριοποιείς στα κοινωνικά ζώα. Και αν θέλεις να μου θυμίσεις τη φράση του Αριστοτέλη πως «ο άνθρωπος είναι ζώο πολιτικόν», θα σου απαντήσω με το έργο «La favola delle api» του Mandeville[8]. Ο άνθρωπος είναι κοινωνικός και αντικοινωνικός ανάλογα με τη στιγμή, τις συνθήκες, τα πάθη του. Το Εγώ, που θέλει να υποτάξει το μη-Εγώ, εμφανίζεται κάποιες φορές σαν άγγελος και κάποιες άλλες με το πρόσωπο του Σατανά.

Γι' αυτόν το λόγο, το ειδυλλιακό σας όνειρο είναι μια ουτοπία. Από την παρόρμηση για ενότητα, για την οποία μιλά ο Μπακούνιν, λείπει το ανθρώπινο στοιχείο.

7. Εξαιρετικό μυθιστόρημα του Ρώσου λογοτέχνη Φιοντορ Ντοστογέφσκι, που κυκλοφόρησε το 1864. Ο συγγραφέας εξερευνά τα βάθη της ανθρώπινης ατομικότητας. θεωρείται το πρώτο λογοτεχνική έκφραση του υπαρξισμού.

8. Bernard Mandeville (15 Νοεμβρίου 1670 – 15 Ιανουαρίου 1733), Ολλανδικής καταγωγής φιλόσοφος, σατυρικός συγγραφέας και πολιτικός οικονομολόγος.

Ούτε φυλακές, ούτε μπάτσοι

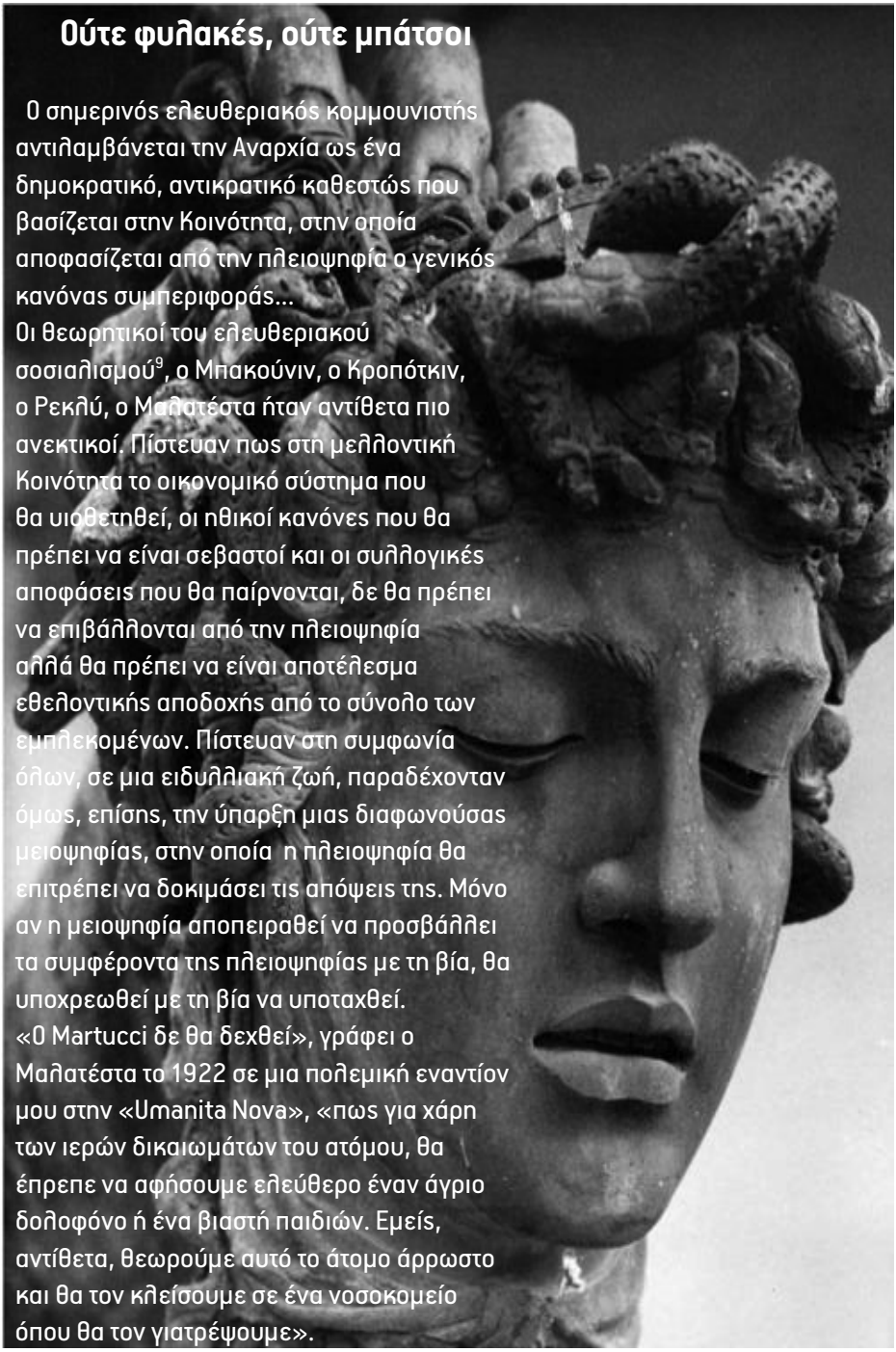

Ο σημερινός ελευθεριακός κομμουνιστής αντιλαμβάνεται την Αναρχία ως ένα δημοκρατικό, αντικρατικό καθεστώς που βασίζεται στην Κοινότητα, στην οποία αποφασίζεται από την πλειοψηφία ο γενικός κανόνας συμπεριφοράς...
Οι θεωρητικοί του ελευθεριακού σοσιαλισμού[9], ο Μπακούνιν, ο Κροπότκιν, ο Ρεκλύ, ο Μαλατέστα ήταν αντίθετα πιο ανεκτικοί. Πίστευαν πως στη μελλοντική Κοινότητα το οικονομικό σύστημα που θα υιοθετηθεί, οι ηθικοί κανόνες που θα πρέπει να είναι σεβαστοί και οι συλλογικές αποφάσεις που θα παίρνονται, δε θα πρέπει να επιβάλλονται από την πλειοψηφία αλλά θα πρέπει να είναι αποτέλεσμα εθελοντικής αποδοχής από το σύνολο των εμπλεκομένων. Πίστευαν στη συμφωνία όλων, σε μια ειδυλλιακή ζωή, παραδέχονταν όμως, επίσης, την ύπαρξη μιας διαφωνούσας μειοψηφίας, στην οποία η πλειοψηφία θα επιτρέπει να δοκιμάσει τις απόψεις της. Μόνο αν η μειοψηφία αποπειραθεί να προσβάλλει τα συμφέροντα της πλειοψηφίας με τη βία, θα υποχρεωθεί με τη βία να υποταχθεί.
«Ο Martucci δε θα δεχθεί», γράφει ο Μαλατέστα το 1922 σε μια πολεμική εναντίον μου στην «Umanita Nova», «πως για χάρη των ιερών δικαιωμάτων του ατόμου, θα έπρεπε να αφήσουμε ελεύθερο έναν άγριο δολοφόνο ή ένα βιαστή παιδιών. Εμείς, αντίθετα, θεωρούμε αυτό το άτομο άρρωστο και θα τον κλείσουμε σε ένα νοσοκομείο όπου θα τον γιατρέψουμε».

Εγώ πιστεύω πως, όπως και στη φύση, όπως το άτομο μπορεί να κάνει τα πάντα αν έχει τη δύναμη, έτσι και οι άλλοι μπορούν, εάν θεωρούν πως οι ενέργειές του τους βλάπτουν, να αμυνθούν με κάθε τρόπο. Η άμυνα είναι επίσης κάτι φυσικό και η ομάδα μπορεί να αποβάλλει εκείνον που βλάπτει τους συντρόφους, μπορεί να τον στείλει σε κάποιο άλλο μέρος ή να τον σκοτώσει εάν η ζημιά που προκάλεσε είναι πολύ μεγάλη.

Αλλά δεν πρέπει να στερηθεί την ελευθερία του, να κλειστεί σε ένα νοσοκομείο-φυλακή και να γιατρευτεί, εάν δεν το θέλει. Η θεώρηση που λέει πως πρέπει να γιατρέψεις κάποιον, να τον «βάλεις στον ίσιο δρόμο», είναι εξαιρετικά μισητή γιατί επιβάλλει στο άτομο να σταματήσει να είναι αυτό που είναι και θέλει να είναι, ώστε να γίνει αυτό που δεν είναι και δε θέλει να είναι.

Πάρτε ως παράδειγμα τη σαδίστρια ηρωίδα Clara, του Μιραμπώ: πείτε της πως πρέπει να θεραπεύσει τον εαυτό της και να καταστρέψει τις διεστραμμένες και ανώμαλες τάσεις της, οι οποίες είναι βλαβερές για εκείνη και για τους άλλους ανθρώπους. Η Clara θα σας απαντούσε πως δε θέλει να θεραπευτεί, πως θέλει να μείνει όπως είναι, προκαλώντας κάθε κίνδυνο, γιατί η ικανοποίηση των ερωτικών της επιθυμιών, επαυξημένη από τη μυρωδιά του αίματος και τις εικόνες σκληρότητας, της δίνει μια τόσο βαθιά ικανοποίηση, ένα τόσο δυνατό συναίσθημα, που δε θα το είχε εάν μεταμορφωνόταν σε μια κανονική γυναίκα και αναγκαζόταν να ικανοποιήσει τον εαυτό της με το συνηθισμένο και άνοστο τρόπο.

Πείτε της πως είναι ένα τέρας, ότι θα έπρεπε να απδιάζει με τον εαυτό της και θα σας απαντούσε: «Τα τέρατα... τα τέρατα! Καταρχήν, δεν υπάρχουν τέρατα! Αυτά που εσείς αποκαλείτε τέρατα είναι ανώτερες μορφές ή απλώς πέρα από την αντίληψη σας. Δεν είναι τέρατα οι θεοί; Δεν είναι τέρας ο ιδιοφυής άνθρωπος; Όπως η τίγρης, η αράχνη έτσι και η ατομικότητα, ζει πάνω από τα κοινωνικά ψεύδη, μέσα στην απαστράπτουσα και θεϊκή ανηθικότητα των πάντων. Τότε κι εγώ, είμαι ένα τέρας!»

9. Οι αναρχικοί της εποχής που αναφέρονται, χρησιμοποιούσαν για τον εαυτό τους τον όρο σοσιαλιστές για να διαχωρίζονται από τους οπαδούς του Μαρξ που αυτοπροσδιορίζονταν ως κομμουνιστές.

Ένας διάσημος δολοφόνος που σκότωνε γυναίκες, όχι για να τις ληστέψει αλλά για να τις ατιμάσει, για να ικανοποιήσει το σπασμό του για ηδονή με το σπασμό του θανάτου του άλλου, ομολόγησε με αυτόν τον τρόπο: «Εκείνες τις στιγμές μου φαινόταν πως ήμουν θεός και δημιουργούσα τον κόσμο». Αν του είχατε προσφέρει τη γιατρειά που θα τον έκανε κανονικό, θα την αρνούνταν, αντιλαμβανόμενος πως στην κανονικότητα δε θα μπορούσε να βρει εκείνο το συναίσθημα που ένιωθε μέσα σε αυτήν την ανωμαλία. Γι' αυτό, η θέληση να γιατρέψεις αυτά τα άτομα, να τα θεραπεύσεις χωρίς τη θέλησή τους, είναι σαν να θέλεις να κόψεις τον καπνό και το αλκοόλ από ένα φυματικό. «Μα, δε με νοιάζει αν θα πεθάνω νωρίς», θα απαντήσει ο άρρωστος, «θέλω να ικανοποιήσω τον εαυτό μου στο τώρα, όπως θέλω. Καλύτερα να ζήσω μόνο ένα χρόνο και όχι δέκα, παρά να αποκηρύξω τα πάντα».

Θέλετε να αναγκάσετε να σωθούν εκείνους που θέλουν να είναι χαμένοι; Μα, τότε δε θα είναι κύριοι των ζωών τους. Αντιλαμβάνονται ως κάτι κακό την ευεργεσία που τους κάνετε. Αν η Clara του Μιραμπώ ή οι χαρακτήρες του Σαντ προσπαθήσουν να σας βασανίσουν, πυροβολήστε τους. Αλλά, αφήστε τους στην ησυχία τους και εγκαταλείψτε την ιδέα να τους αναγκάσετε σε μεταμέλεια στο όνομα του θεού ή της ηθικής ή να τους θεραπεύσετε για τη δόξα της επιστήμης και της ανθρωπότητας. Άλλωστε, είναι πραγματικά αλήθεια το ότι όσοι διαπράττουν εγκλήματα είναι άρρωστοι και ανήκουν στα ψυχιατρεία; Αν απευθύνουμε την ερώτηση στην επιστήμη του Lombroso[10], η απάντηση θα είναι θετική. Αν κάνουμε το ίδιο στην επιστήμη του Ferri[11], θα λάβουμε την απάντηση πως το έγκλημα είναι παράγωγο ενός συνδυασμού του ανθρωπολογικού και του κοινωνικού παράγοντα. Αν πάλι ρωτήσουμε τον Nordeau[12], θα μας απαντήσει πως η ιδιοφυΐα είναι διεφθαρμένη.

Η επιστήμη είναι δογματική και μονομερής, τείνει να κάνει εύκολες γενικεύσεις και να εκτείνει τα αποτελέσματα από τις παρατηρήσεις που έχουν γίνει σε δεδομένα, στα οποία έχουν γίνει πειράματα και είναι κατανοητά, πάνω σε δεδομένα που δεν έχει γίνει αυτό και καταλήγει σε μια απόλυτη αλήθεια, μια προσποιούμενη γνώση, η οποία είναι φανταστική και υποβαθμίζει σε μια ανύπαρκτη ενότητα τον πλουραλισμό της πραγματικότητας. Έτσι, διαβεβαιώνει πως οτιδήποτε είναι διαφορετικό από την τυπολογία της, είναι παθολογικό υποκείμενο και πρέπει να κλειστεί σε νοσοκομείο. Αλλά, ένα τέτοιο είδος επιστήμης δεν έχει τίποτα κοινό με τη σχετική επιστήμη, που είναι ταπεινή, σε μια κατάσταση συνεχούς πράττειν, που πάντα αμφισβητεί τα επιτεύγματά της και

πάντα τα επανεξετάζει, καταστρέφοντας τις σταθερές και ακολουθώντας ένα νέο δρόμο.

«Υπάρχουν δυο πλευρές στην επιστήμη», γράφει ο Berth, «η μία είναι επίσημη, αφηρημένη, συστηματοποιημένη, δογματική, ένα είδος μεταφυσικής κοσμολογίας μακρυά από την πραγματικότητα, που θέλει να στριμώξει το ποικιλόμορφο και περίπλοκο Πραγματικό στην ενότητα των αφηρημένων και απλών της συνταγών· είναι η επιστήμη με το Ε κεφαλαίο, που υποστηρίζει ότι αντιτίθεται στη θρησκεία, ότι δημιουργεί λύσεις και ότι δίνει στον κόσμο και την προέλευσή του μια λογική εξήγηση. Και υπάρχουν και οι διαφορετικές επιστήμες, σταθερές, που έχει η κάθε μια τη δική της μέθοδο για το δικό της αντικείμενο και που κυκλώνουν την πραγματικότητα από όσο το δυνατόν πιο κοντά και δεν είναι τίποτα άλλο παρά λογικές τεχνικές. Εδώ, το παραπέτασμα ενότητας που δημιουργεί η επιστήμη διαλύεται.

Οι σοσιαλιστές, οι κομμουνιστές, οι κατασκευαστές των μελλοντικών πόλεων, μη μπορώντας να δεχτούν τη μία και μοναδική αλήθεια που τους αποκάλυπτε η θρησκεία που αρνήθηκαν, λαμβάνουν από την Επιστήμη μια καινούρια μία και μοναδική αλήθεια, μονομερή και δογματική, έξω από την οποία δε μπορεί να υπάρχει ατομική ευτυχία και κοινωνική τάξη. Νιώθουν την ανάγκη να πατούν στην απόλυτη σιγουριά και γι' αυτό το λόγο, ο Μαλατέστα συλλέγει όλες τις επιστημονικές απόψεις για την προέλευση της εγκληματικότητας. Αλλά, δεν είναι αληθές πως μόνο εκείνοι που έχουν μη κανονικές τάσεις, που είναι τρελοί ή άρρωστοι, διαπράττουν εγκλήματα. Η εμπειρία μας δείχνει πως και τελείως υγιείς και κανονικοί άνθρωποι εγκληματούν και μάλιστα όχι μόνο για οικονομικούς λόγους ή λόγους άγνοιας και προκατάληψης.

10. Cesare Lombroso (6 Νοεμβρίου 1835 – 19 Οκτωβρίου 1909), Ιταλός εγκληματολόγος, γιατρός και ιδρυτής της Ιταλικής Σχολής Θετικιστικής Εγκληματολογία. Καθιέρωσε την ανθρωπολογική εγληματολογία που όριζε την τάση προς το έγκλημα ως κάτι έμφυτο σε κάποια άτομα...

11. Enrico Ferri (25 Φεβρουαρίου 1856 – 12 Απριλίου 1929), Ιταλός εγκληματολόγος και σοσιαλιστής, που αν και μαθητής του Lombroso, υποστήριζε πως η εγληματικότητα ήταν αποτέλεσμα κοινωνικών και οικονομικών παραγόντων. Ο Ferri αρχικά αντιστάθηκε στο Μουσολινικό καθεστώς αλλά αργότερα έγινε ένας από τους πιο ένθερμους υποστηρικτές του εκτός του φασιστικού κόμματος.

12. Max Nordeau (29 Ιουλίου 1849 – 23 Ιανουαρίου 1923), Εβραικής καταγωγής, Ούγγρος συγγραφέας, γιατρός και σημαίνουσα μορφή του σιωνισμού.

Ένας νεαρός, καλός, απλός, ειλικρινής, που γνώρισα στη φυλακή, έκανε ισόβια γιατί είχε δηλητηριάσει τη γυναίκα του και τον εραστή της. Ένας λογιστής, με τον οποίο κάναμε μαζί φυλακή στο νησί Tremiti[13], ήταν ο πιο απλός και κοινός άνθρωπος που είχα γνωρίσει ποτέ. Κλείστηκε στη φυλακή από τους φασίστες επειδή είχε φιλοξενήσει τον αδερφό του, ένα φλογερό κομμουνιστή. Αυτός ο λογιστής μου φαινόταν η προσωποποίηση της ειρηνικής και υπολογιστικής σοφίας της μεσαίας τάξης. Όμως, κατάφερε να μην πάει φυλακή επειδή διέφθειρε βρέφη. Τα λεφτά με τα οποία εξαγόρασε τη σιωπή μιας θυμωμένης μητέρας, τον έσωσαν σε εκείνη την περίπτωση. Αλλά, μου εξομολογήθηκε πως πάντα έκανε το σάτυρο όταν βρισκόταν στο Μιλάνο.

Ένας φίλος μου, που πέθανε πριν πολλά χρόνια, ήταν ένας γενναιόδωρος, πιστός, ευγενής νεαρός. Είχε λεπτό συναισθηματικό κόσμο και ανώτερη ευφυΐα. Ήταν εκλεπτυσμένος ποιητής και ερωτεύθηκε μια γυναίκα, η οποία στο τέλος τον παράτησε. Μια μέρα τη συνάντησε και μέσα στη γεμάτη από ζήλια και θυμό ψυχή του σχηματίστηκε ένα ένστικτο επιτακτικό και τυφλό, να πυροβολήσει το μωρό που εκείνη κρατούσε στα χέρια της. «Ένιωσα», μου είπε, «πως έπρεπε να πυροβολήσω το μωρό για να την κάνω να υποφέρει όπως έκανε και αυτή σε μένα. Συγκράτησα τον εαυτό μου με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια θέλησης. Μια στιγμή παραπάνω και θα πυροβολούσα».

Όλοι οι άνθρωποι είναι ικανοί για εγκλήματα, γιατί μέσα στην ψυχή του καθενός υπάρχουν συγκεντρωμένα τα πιο διαφορετικά ένστικτα και οι πιο αντίρροπες τάσεις. Σε μένα είναι πιο ανεπτυγμένη η γενναιοδωρία, σε σένα η διαστροφή· αλλά κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες, υπό την πίεση συναισθηματικών και διανοητικών συμφερόντων, εγώ μπορεί να σκοτώσω κάποιον και εσύ να σώσεις κάποιον άλλον.

Οπότε, τι κάνει η κοινωνία του Μαλατέστα; Με θεωρεί ανόητο επειδή πραγματώνω τη θέλησή μου και η λογική μου δεν έχει τη δύναμη να συγκρατήσει τα ένστικτά μου; Αλλά δεν είναι πάντα ικανή η λογική να σταματήσει τη θέληση και το ένστικτο! Κάποιες φορές μπορεί, κάποιες όχι. Επίσης, σε κάποιες περιπτώσεις, δε σταματώ τον εαυτό μου επειδή νομίζω πως είναι καλό να ακολουθήσω τον αυθορμητισμό που με οδηγεί στο έγκλημα. Το να σκοτώσω, ας πούμε, κάποιον που με πρόσβαλλε ή με έβλαψε. Είμαι, λοιπόν, ανόητος επειδή

13. Συστάδα νησιών που χρησιμοποιούταν από το καθεστώς του Μουσολίνι ως τόπος εξορίας αντιφρονούντων και σύμφωνα με μερικές μαρτυρίες και ομοφυλόφιλων.

σκέφτομαι με το δικό μου τρόπο και όχι όπως οι άλλοι που καταδικάζουν την εκδίκηση; Αλλά, η κοινωνία του Μαλατέστα με θέλει τρελό με κάθε κόστος και με κλείνει στο νοσοκομείο-φυλακή που είναι χειρότερο από τις φυλακές των μπουρζουάδων.

Στην πραγματικότητα, στη φυλακή παραμένω για ένα συγκεκριμένο διάστημα, όσο κρατάει η τιμωρία μου. Ο νόμος της κλασικής σχολής με θεωρεί υπεύθυνο για τις πράξεις μου και αφού με τιμωρήσει με μια ποινή αντίστοιχη της ζημιάς που προκάλεσα, με απελευθερώνει και δεν τον ενδιαφέρει τι θα κάνω στη συνέχεια. Αντίθετα, ο νόμος που βασίζεται στη θετικιστική σχολή με κρίνει άρρωστο, ανεύθυνο και ετυμηγορεί πως πρέπει να μείνω στο νοσοκομείο μέχρι να γίνω λογικός. Δηλαδή, για ένα ακαθόριστο διάστημα, μέχρι ο γιατρός να αποφασίσει να με αφήσει να φύγω. Έτσι, θα τρελαθώ σίγουρα από τα κρύα ντους, το ζουρλομανδύα και τις άλλες καλοπροαίρετες μεθόδους θεραπείας.

Η καταστολή του εγκλήματος, μέσω του εγκλεισμού των δραστών στο ψυχιατρείο, θα απαιτούσε, επίσης ένα αστυνομικό σώμα που θα συλλαμβάνει τους επικίνδυνους άρρωστους ανθρώπους. Αλλά, έτσι, θα αναστηθεί ο εξουσιαστικός-δικαστικός-αστυνομικός μηχανισμός και δε θα υπάρχει ελευθερία. Στην Αναρχία δε μπορούν να υπάρχουν φυλακές που ονομάζονται νοσοκομεία, ούτε μπάτσοι μεταμφιεσμένοι σε νοσοκόμες. Το Άτομο θα φροντίζει το ίδιο ή σε συνεργασία με άλλους για την άμυνα του και δε θα αναθέτει αυτόν το ρόλο σε ειδικούς που γίνονται έτσι κύριοι των πάντων.

Ο φυσικός αυθορμητισμός, ελεύθερος πλέον από την καταστολή των νόμων της ηθικής και της εκπαίδευσης, δε θα μας οδηγεί στον αδύνατο παράδεισο της αγάπης και της συναδέλφωσης, ούτε θα παράγει μια σειρά φόνων και βίας. Αντίθετα, αν κρατήσουμε την τάξη και εξολοθρεύσουμε τους εγκληματίες, θα δημιουργήσουμε ένα νέο σύστημα πρόληψης και καταστολής, θα επανέλθουμε μοιραία στην κοινωνία που καταστρέψαμε. Την κοινωνία του εξουσιαστή και του εξουσιαζόμενου.

Ηρωική Άνοιξη

Στους νομάδες, τους αλήτες, τους εξεγερμένους

Πού είναι ο άνθρωπος, αδέρφια μου, πού είναι ο άνθρωπος που αναζητώ; Πού είναι ο γενναίος και ριψοκίνδυνος εξεγερμένος, πού είναι ο ηρωικός πολεμιστής, γεμάτος με το όνειρο της ελευθερίας ή του μεγαλείου, όπως οι Αργοναύτες, εκείνος που με όρεξη παιχνιδιού αντιμετωπίζει την τιτάνια μάχη ενάντια στο σύμπαν, για την κατάκτηση μιας υψηλότερης, πιο όμορφης ζωής; Πού είναι η δύναμη, το κουράγιο και το ρίσκο που η παγανιστική μου καρδιά αναρχικά αγαπάει; Πού είναι;...

Ω! Είναι μάταιο να χολοσκάω ψάχνοντας... Στη σημερινή αστική, βιομηχανική κοινωνία υπάρχουν μόνο ο πάτος και οι δειλοί... Υπάρχουν μόνο δουλικοί σκλάβοι...

Ο ήρωας ανήκει σε μια παλιά εποχή, στη λαμπρότητα των μεγαλόπρεπων επών και της ελεύθερης, περιπετειώδους ενέργειας του πολεμιστή... Ίσως να ανήκει στη μελλοντική Αναρχία, όπου το άτομο δε θα είναι πλέον κάτω από το ζυγό του νόμου και θα δώσει νέα πνοή στις θρασείς πράξεις του παρελθόντος, για τον απόλυτο θρίαμβο του εαυτού του...

Αλλά τώρα; Τώρα υπάρχει μόνο η αποκτηνωμένη πλέμπα, παραιτημένη στη μοίρα της και οι μικρόνοοι, αξιολύπητοι μικροαστοί παραφουσκωμένοι από έπαρση και διαποτισμένοι από χυδαιότητα... Δουλοπρεπή υποκείμενα και δεσποτικοί αφέντες πλατσουρίζουν στη βρωμιά, που καλύπτει τον κόσμο σαν θλιβερό πέπλο, σαν τα σκουλήκια στη λάσπη. Αλλά κάτω από τα κουρέλια του ενός και τα πολυτελή ρούχα του άλλου χτυπάει μια καρδιά κότας. Και οι δύο είναι αδύναμοι, αποχαυνωμένοι... Έτσι, λοιπόν, το προλεταριάτο δε μπορεί να χειραφετηθεί, καθώς ο τύραννος δεν κυριαρχεί λόγω της δικιάς του δύναμης άλλα λόγω της απάθειας και της αποποίησης του λαού...

Σήμερα υπάρχουν μόνο σκουπίδια, λάσπη, κοπριά...

Οι πειρατές έχουν εξαφανιστεί από τους Ωκεανούς, οι ληστές έχουν εξαφανιστεί από τα δάση. Τα ρωμαλέα ένστικτα και τα δραστήρια συναισθήματα της ανθρωπότητας είναι μονάχα μακρινές αναμνήσεις...

Ο ήρωας είναι νεκρός...

Καταπράσινες οάσεις στη θλιβερή έρημο της ανθρώπινης σήψης, ανθισμένα τριαντάφυλλα καταμεσής της αποπνικτικής δυσωδίας του υπονόμου, εμείς, οι νομάδες, οι αλήτες, οι εξεγερμένοι, θα παράγουμε το θεϊκό θαύμα. Εμείς, εμείς θα αναστήσουμε τον Ήρωα. Εξοστρακισμένοι από την κοινωνία και το επιλήσμον πλήθος, διατηρούμε στον ευωδιαστό κήπο της καρδιάς μας ένα ευγενικό ανδόνι που τραγουδά μελωδικά τραγούδια νοσταλγίας και θλίψης.

Εμπνεόμενοι από τον αγώνα και το σκληρό κίνδυνο, φιλοξενούμε στα δαιδαλώδη μυαλά μας έναν κόκκινο δαίμονα, έτοιμο να αγριέψει με ακατανίκητη δύναμη.

Και όταν το ανδόνι κελαηδά, ο δαίμονας πηδά στο αιματοβαμμένο πεδίο της μάχης, που οι Μαινάδες χορεύουν το μακάβριο χορό της καταστροφής και το βαλς του θανάτου.

Είμαστε οι ποιητές της άρνησης και της εξέγερσης, οι τραγουδιστές και οι συγγραφείς της πιο υψηλής τρέλας.

Στους πύρινους κρατήρες των εσωτερικών μας ηφαιστείων, των φτιαγμένων από τη λάβα του συναισθήματος και τη φωτιά του πάθους, θρέψαμε τη δίψα μας για ζωή. Και στην κοινωνία που θέλει να μας επιβάλλει τους νόμους και την ηθική της, θα απαντήσουμε σθεναρά “Όχι”, όσο όλοι οι άλλοι θα απαντούν με δειλία “Ναι”.

Τώρα είμαστε στο έλεος της μάχης. Της αποφασιστικής, θανάσιμης μάχης... Με το χαμόγελο στα χείλη, πηδήξαμε στην άβυσσο της απόλυτης περιπέτειας, στον πάτο της οποίας μας περιμένουν η νύμφη και η άρπυῖα. Ή το μεθυστικό αίσθημα του θριάμβου και της απελευθέρωσης από κάθε αλυσίδα ή το ένδοξο τέλος στη δίνη του πολέμου.

Περήφανοι και υπερόπτες, παίξαμε γενναία το τελευταίο μας χαρτί και έτσι είναι απαραίτητο για μας να εντείνουμε την προσπάθεια και να αυξήσουμε την ενέργεια μας εκατό φορές για να κατακτήσουμε τη νίκη.
Έχουμε ήδη υπάρξει γενναίοι πολεμιστές. Τώρα πρέπει να γίνουμε ήρωες. Είναι αναγκαίο, αναπόφευκτο.

Για την καλή έκβαση του σκοπού μας, την ανύψωση του ατόμου μας...

Και προς την Αναρχία -μήτρα ελευθερίας, πηγή χαράς, θησαυροφυλάκιο δύναμης- εμείς, τα παιδιά της Περηφάνιας και της αιώνιας Εξέγερσης, θα προχωρήσουμε μπροστά με μεγαλύτερη ενέργεια και δύναμη, προς την Αναρχία που δεν είναι το όνειρο των θρησκόληπτων ούτε ο στόχος των αδύναμων αλλά το μέσο με το οποίο οι ατρόμητοι και απελπισμένοι εικονοκλάστες καταφέρνουν να ξεφορτωθούν και τη σκληρότερη αλυσίδα.
Εμείς όλοι θα προελαύνουμε, ενώ το μπλε ποτάμι του θάρρους θα ξεχειλίζει από τα βάθη και ο μανιασμένος αέρας της Αναίδειας θα μας σπρώχνει με άγρια ορμή στο αποκορύφωμα της μάχης.
Και θα ρίξουμε τα βέλη μας, τα ακονισμένα στο μίσος, ενάντια στα φρούρια του νόμου και της Κοινωνίας... Και θα αγκαλιάσουμε την ελευθερία πάνω στους βεβηλωμένους βωμούς του Χριστού... Οι Υποκριτές και οι δειλοί θα μας φοβηθούν, ο όχλος θα κραυγάσει για τα κεφάλια μας χωρίς σκέψη. Αλλά, τι σημαίνουν για εμάς οι κατάρες των ανόητων; Είμαστε οι αριστοκράτες της σκέψης και της δράσης, μοναχικοί κάτοικοι των ψηλότερων κορφών και τα σάλια των ερπετών δε θα μπορούσαν ποτέ να μας ενδιαφέρουν...

Αχαλίνωτη Ελευθερία

Ο Στίρνερ και ο Νίτσε είχαν αναμφίβολα δίκιο. Δεν είναι αλήθεια ότι η ελευθερία μου τελειώνει εκεί που αρχίζει η ελευθερία των άλλων. Εκ φύσεως η ελευθερία μου τελειώνει εκεί που σταματάει η δύναμη μου. Εάν με απειλάζει να επιτίθεμαι στους άλλους ανθρώπους ή αν ακόμα θεωρώ πως κάτι τέτοιο αντιβαίνει στα συμφέροντα μου, τότε απέχω από τη σύγκρουση. Αν όμως, ορμώμενος από κάποιο ένστικτο, κάποιο συναίσθημα ή κάποια ανάγκη, επιτεθώ στους ομοίους μου χωρίς να αντιμετωπίσω καμία ή ασθενική αντίσταση, φυσικά θα γίνω ο κυρίαρχος, ο υπεράνθρωπος. Αν αντίθετα οι άλλοι προβάλλουν σθεναρή αντίσταση και μου επιστρέφουν κάθε χτύπημα, τότε θα αναγκαστώ να σταματήσω και να συμβιβαστώ. Εκτός, βέβαια, αν κρίνω σκόπιμο να πληρώσω για μια άμεση ικανοποίηση με τη ζωή μου.

Είναι ανώφελο να μιλάς στους ανθρώπους για την αποκήρυξη (του εαυτού), για την ηθική, για το καθήκον, για την τιμιότητα. Είναι ηλίθιο να τους εξαναγκάζεις, στο όνομα του Χριστού ή της ανθρωπότητας, να μην αλληλοφαγώνονται. Αντίθετα, πρέπει να λες στον καθέναν από αυτούς: “Να είσαι δυνατός. Ατσάλωσε τη θέληση σου. Αναπλήρωσε, με κάθε μέσο, τα ελαττώματά σου. Διατήρησε την ελευθερία σου. Να υπεραμύνεσαι αυτής ενάντια σε όποιον θέλει να σε καταπιέσει”.
Και αν κάθε άνθρωπος ακολουθούσε αυτήν τη συμβουλή, η τυραννία θα γινόταν αδύνατη. Θα αντισταθώ ακόμα και σε αυτόν που είναι δυνατότερος από εμένα. Και αν δε μπορώ μόνος μου, θα προσφύγω στους φίλους μου. Αν υστερώ σε δύναμη, θα την αντικαταστήσω με πανουργία. Και η ισορροπία θα ερχόταν αυθόρμητα από αυτήν την αντίθεση.

Στην πραγματικότητα, η μόνη αιτία της κοινωνικής ανισότητας είναι αυτή ακριβώς η αγελαία νοοτροπία, που κρατάει τους σκλάβους γονατισμένους και παραιτημένους κάτω από το μαστίγιο του αφέντη.

“Η ανθρώπινη ζωή είναι ιερή. Δε μπορώ να την καταστέλλω ούτε σε μένα ούτε στους άλλους. Έτσι, λοιπόν, πρέπει να σεβαστώ τη ζωή του εχθρού μου, που με καταπιέζει και μου προκαλεί φρικτό και συνεχόμενο πόνο. Δε μπορώ να αφαιρέσω τη ζωή του φτωχού αδερφού μου, που υποφέρει από μία ανίατη ασθένεια που τον βασανίζει, για να τελειώσω το μαρτύριο του. Δε μπορώ να ελευθερώσω ούτε καν τον εαυτό μου, αυτοκτονώντας, από μια ζωή που την αισθάνομαι σαν βάρος.”

Γιατί;

"Επειδή, λένε οι χριστιανοί, η ζωή δεν είναι δικιά μας. Μας δόθηκε από το θεό και μόνο εκείνος μπορεί να την πάρει."

Εντάξει. Αλλά, όταν ο θεός μας δίνει τη ζωή, γίνεται δικιά μας. Όπως έχει σημειώσει ο Θωμάς ο Ακινάτης, η σκέψη του θεού προσδίδει σε αυτό καθεαυτό, αντικειμενική πραγματικότητα, σε αυτόν που σκέφτεται. Επομένως, όταν ο θεός σκέφτεται να δώσει ζωή στον άνθρωπο και με τη σκέψη του αυτή του τη δίνει, αυτή η ζωή μετατρέπεται σε ανθρώπινη, δηλαδή αποκλειστικά δική μας περιουσία. Επομένως, μπορούμε να την αφαιρούμε ο ένας από τον άλλον ή μπορεί κάποιος να την καταστρέψει μέσα του.

Ο Emile Armand απελευθερώνει το άτομο από το κράτος, αλλά το υποτάσσει πιο αυστηρά στην κοινωνία. Στην πραγματικότητα, για αυτόν, δε μπορώ να ακυρώσω το κοινωνικό συμβόλαιο όποτε θέλω αλλά θα πρέπει να πάρω τη συγκατάθεση των συνεργατών μου για να απελευθερωθώ από τους δεσμούς της συμφωνίας. Αν οι άλλοι δε μου δώσουν αυτήν τη συγκατάθεση, θα πρέπει να παραμείνω μαζί τους ακόμα και αν αυτό με βλάπτει ή με προσβάλλει. Ή ακόμα, εάν σπάσω μονομερώς τη συμφωνία, θα βρεθώ εκτεθειμένος στα αντίμετρα και την εκδίκηση των πρώην συντρόφων μου. Πιο κοινωνιστής από αυτό πεθαίνεις. Όμως αυτός ο κοινωνισμός είναι εκείνος του σπαρτιατικού στρατώνα. Τι! Δεν είμαι ο κύριος του εαυτού μου; Απλά επειδή χθες, κάτω από την επιρροή συγκεκριμένων συναισθημάτων και συγκεκριμένων αναγκών, ήθελα να συσχετιστώ έτσι, σήμερα που έχω άλλα συναισθήματα και άλλες ανάγκες και θέλω να βγω από αυτόν το συσχετισμό, δε μπορώ πλέον να το κάνω. Επομένως, πρέπει να μείνω αλυσοδεμένος στις χθεσινές μου επιθυμίες. Επειδή χθες επιθυμούσα έτσι, σήμερα δε μπορώ να επιθυμώ αλλιώς. Αλλά, έτσι, είμαι ένας σκλάβος, στερούμενος τον αυθορμητισμό και εξαρτώμενος από τη συναίνεση των υπολοίπων.

Σύμφωνα με τον Armand, δε μπορώ να διαλύσω τις σχέσεις γιατί θα έπρεπε να με νοιάζουν η θλίψη και η ζημιά που θα προκαλέσω στους άλλους, αν τους στερήσω την παρουσία μου. Όμως, οι άλλοι δε νοιάζονται για τη θλίψη και τη ζημιά που μου προκαλούν αναγκάζοντάς με να παραμείνω στη συντροφιά τους, όταν εγώ θέλω να φύγω. Επομένως, λείπει η αμοιβαιότητα. Και αν θέλω να αποχωρήσω από την ένωση, θα το κάνω όταν αποφασίσω εγώ, ιδιαίτερα εάν, όταν έμπαινα στην ένωση, είχα επικοινωνήσει στους συντρόφους μου ότι διατηρώ το δικαίωμα να σπάσω τη συμφωνία όποτε θέλω. Κάνοντας αυτό, δε μπορεί να αρνηθεί κανείς, ότι κάποιες κοινωνίες ίσως έχουν μεγάλη διάρκεια. Είναι, όμως,

ένα συναίσθημα ή ένα συμφέρον αισθανόμενο από όλους, που διατηρεί αυτήν την ένωση. Όχι μία ηθική επιταγή, όπως θα ήθελε ο Armand.

Από τους χριστιανούς μέχρι τους αναρχικούς, όλοι η ηθικιστές επιμένουν ότι πρέπει να κάνουμε ένα διαχωρισμό μεταξύ της ελευθερίας, που βασίζεται στην υπευθυνότητα και της άδειας που βασίζεται στο καπρίτσιο και το ένστικτο. Τώρα είναι καλό να το εξηγήσουμε. Η ελευθερία, που σε όλες της τις εκδηλώσεις είναι ελεγχόμενη, χαλιναγωγημένη και καθοδηγούμενη από τη λογική, δεν είναι ελευθερία. Γιατί της λείπει ο αυθορμητισμός. Άρα της λείπει η ζωή.

Ποιος είναι ο στόχος μου; Να καταστρέψω την εξουσία, να καταργήσω το κράτος και να εγκαθιδρύσω την ελευθερία για τον καθένα να ζει σύμφωνα με τη φύση του, όπως αυτός θεωρεί και επιθυμεί. Σας τρομάζει αυτός ο στόχος, καλοί μου κύριοι; Λοιπόν, δε μπορώ να κάνω κάτι. Όπως ο Renzo Novatore, κι εγώ είμαι πέρα από το τόξο.

Όταν κανένας δε με διατάζει, κάνω ότι επιθυμώ. Εγκαταλείπω τον εαυτό μου στον αυθορμητισμό ή του αντιστέκομαι. Ακολουθώ τα ένστικτά μου, τα χαλιναγωγώ με τη λογική, σε διάφορες στιγμές, ανάλογα με το ποιο είναι δυνατότερο μέσα μου.

Εν συντομία, η ζωή μου είναι ποικιλόμορφη και έντονη, ακριβώς επειδή δε βασίζομαι σε καμία αρχή.

Αντίθετα, οι ηθικιστές όλων των τάσεων υποστηρίζουν το αντίθετο. Απαιτούν να είναι η ζωή συμμορφωμένη σε μία και μοναδική νόρμα συμπεριφοράς, που την κάνει μονότονη και άχρωμη. Θέλουν οι άνθρωποι να κάνουν πάντα συγκεκριμένες πράξεις και να απέχουν από τις υπόλοιπες.

“Πρέπει σε κάθε περίπτωση να αγαπάς, να συγχωρείς, να απαρνιέσαι τα γήινα αγαθά και να είσαι ταπεινός. Αλλιώς, θα είσαι καταραμένος.” Έτσι λένε τα Ευαγγέλια.

“Πρέπει σε κάθε στιγμή να νικάς τον εγωισμό και να είσαι ανιδιοτελής. Αλλιώς, θα παραμείνεις στον παραλογισμό και στη θλίψη” σημειώνει ο Καντ.

“Πρέπει πάντα να αντιστέκεσαι στα ένστικτα και τις ορέξεις σου, να δείχνεις ισορροπημένος γεμάτος περίσκεψη και σοφός σε κάθε περίσταση. Αν δεν το κάνεις, θα σε μαρκάρουμε με το σημάδι της αρχέγονης ατιμίας και θα σου φερόμαστε σαν τύραννο”, ετυμηγορεί ο Armand.

Εν συντομία, όλοι θέλουν να επιβάλλουν τον κανόνα που ακρωτηριάζει τη ζωή και μετατρέπει τους ανθρώπους σε ισότιμες μαριονέτες, που διαρκώς σκέφτονται και πράττουν με τον ίδιο τρόπο. Και αυτό συμβαίνει επειδή περιβαλλόμαστε από παπάδες: παπάδες της εκκλησίας και παπάδες που αντιτίθενται σε αυτήν, πιστούς και άθεους Ταρτούφους. Και όλοι θέλουν να μας κατηχήσουν, να μας οδηγήσουν, να μας ελέγξουν, να μας χαλιναγωγήσουν προσφέροντάς μας μία προοπτική γήινων και υπερφυσικών τιμωριών και ανταμοιβών. Αλλά, ήρθε η ώρα για τον ελεύθερο άνθρωπο να αντισταθεί: αυτόν που ξέρει πως να κινηθεί ενάντια σε όλους τους παπάδες και τις παπαδοσύνες, πέρα από τους νόμους και τις θρησκείες, τους κανόνες και την ηθική. Και αυτόν που ξέρει να πάει πέρα και από αυτό. Ακόμα πιο πέρα.

Το Καταραμένο Τραγούδι

Αχ! Γιατί να μη γεννηθώ σε ένα πειρατικό πλοίο, χαμένο στον ατελείωτο ωκεανό, ανάμεσα σε τραχείς, γενναίους άνδρες που επιβιβάστηκαν με μανία, τραγουδώντας το άγριο τραγούδι της καταστροφής και του θανάτου; Γιατί να μη γεννηθώ στα αχανή λιβάδια της Νότιας Αμερικής, ανάμεσα σε ελεύθερους, άγριους γκαούτσος που δαμάζουν το φλογερό κολτ με το "λάσο" και επιτίθενται άφοβα στον τρομερό ιαγουάρο... Γιατί; Γιατί; Τα παιδιά της νύχτας, τα αδέρφια μου, ασυμβίβαστα με κάθε νόμο και έλεγχο, θα με είχαν προσεταιριστεί. Αυτοί οι άνθρωποι, πνεύματα που διψούν για την ελευθερία και το άπειρο, θα ήξεραν πώς να διαβάσουν το μεγάλο βιβλίο του μυαλού μου, ένα απόλυτα υπέροχο ποίημα πόνου και σύγκρουσης,

υψηλών ιδανικών και αδύνατων ονείρων. Η διανοητική μου κληρονομιά θα ήταν ο άθικτος θησαυρός τους και στην καθάρια πηγή της σατανικής υπερηφάνειας μου και της αιώνιας εξέγερσής μου, θα οχύρωναν τη δύναμη τους, την ήδη βίαια τρανταγμένη από χίλιους τυφώνες. Αντίθετα, γεννήθηκα θανάσιμα ανάμεσα σε ένα εμετικό κοπάδι σκλάβων, που σέρνεται στη γεμάτη γλίτσα λάσπη, όπου το κυβερνών ψέμα και η υποκρισία αντικαθιστούν το φιλί της αδελφοσύνης με τη δειλία. Γεννήθηκα στην πολιτισμένη κοινωνία και ο παπάς, ο δικαστής, ο ηθικιστής και ο μπάτσος προσπάθησαν να με γονατίσουν φορώντας μου αλυσίδες και να μεταμορφώσουν τον ξέχειλο από ενέργεια και ζωτικότητα οργανισμό μου σε μία ασυνείδητη και αυτόματη μηχανή, για την οποία η μόνη λέξη που υπήρχε ήταν: Να υπακούς. Και όταν αντιστάθηκα με βίαια ανίκητη δύναμη και φώναξα άγρια το “όχι” μου, το ηλίθιο κοπάδι, πλατσουρίζοντας στη βρωμερή γλίτσα, εκτόξευσε τις κενές προσβολές του.

Τώρα γελάω... Το πλήθος είναι ανίκανο να καταλάβει κάποια συγκεκριμένα πνευματικά βάθη και δεν έχει αρκετά κοφτερή ματιά για να διαπεράσει τις κρυμμένες εσοχές της καρδιάς μου. Με καταριέστε, με καταριέστε ακόμα, όπως τώρα, λεκιασμένοι από τη νωθρότητα, για εξήντα αιώνες, καταναλώνετε το τελετουργικό του ψέματος. Με καταριέστε, χειροκροτώντας τους νόμους και τα είδωλά σας. Θα ρίχνω πάντα τα κόκκινα λουλούδια της περιφρόνησής μου στα μούτρα σας.

Από την κορυφή στην οποία ζω με τον αετό και το λύκο, πιστούς συντρόφους στη μοναξιά μου, ατενίζω την ανθρωπότητα, αυτήν την τραγελαφική παρωδία του ερπετού και μου έρχεται ναυτία. Γύρω μου, η πλούσια φύση τυλίγει τα βράχια σε έναν πράσινο μανδύα από χαμόκλαδα, του οποίου άγρια ομορφιά προκαλεί στο μυαλό μια αίσθηση δύναμης και χαράς που δεν εκφράζεται με λόγια. Κάτω, στους πρόποδες το βουνού, απλώνονται γόνιμα χωράφια διάστικτα με σπιτάκια και χωριά εδώ και εκεί, όπου οι άνθρωποι τσιμεντώνουν αλυσίδες χιλιετηρίδων με άμοιρη στραβομάρα.

Κι εγώ γελάω... Γελάω καθώς βλέπω τους ανθρώπους, αυτά τα μικρά τερατάκια ζαρωμένα από το χώρο, όταν δηλητηριάζονται μέσα στα εργαστήρια, όπου τα αέρια των υπονόμων ξεσκίζουν τα πνευμόνια τους..., όταν περνούν σε πομπή ψάλλοντας και σκύβουν στα είδωλα του φανατισμού και του ασυνείδητου... και όταν, σε στιγμές δειλίας, καθαγιάζουν τη σκλαβιά τους, γλείφοντας το χέρι του αφέντη που τους δέρνει με αγριότητα. Βλέπω αυτήν τη δυστυχισμένη κωμωδία ανθρώπινης υποκρισίας και μικρότητας να ξεδιπλώνεται κάτω από τα πόδια

μου και μία βαθιά αίσθηση απδίας με κατακλύζει, μία ανείπωτη σιχαμάρα φυσομανάει στην καρδιά μου... Και όμως, ακόμα γελάω... Και καθώς η ηχώ του κουδουνιού, που σημαίνει το γλέντι, έρχεται από το χωριό μέσα από τη σιωπή της νύχτας, τραγουδώ το πιο αγνό τραγούδι μου στον αετό και το λύκο, τους πιστούς συντρόφους μου στη μοναξιά. Είναι το τραγούδι του πόνου και του πάθους μου...

Και το τραγούδι μου λέει:

"Ω, θεέ της καταστροφής, του τρομερού και του τερατώδους θεέ, αναδύσου από τα έγκατα του αγνώστου και έλα σε μένα από τις ανοιχτές πληγές της παλιάς γης, έλα σε μένα... έλα με τη συντριπτική, ξαφνική οργή της θύελλας· ερήμωσε, κατάστρεψε αυτόν τον εξασθενημένο και παρακμάζοντα κόσμο, που χρειάζεται ένα νέο λουτρό αίματος για να ανανεωθεί... θα σου δανείσω το χέρι και τη σκέψη μου. Θα αγωνιστούμε μαζί, όσο κάθε ναός που χτίζεται αποτελεί πειστήριο της προκατάληψης και της νωθρότητας των ανθρώπων... όσο κάθε νέος νόμος, χαραγμένος στις δέλτους της εξαπάτησης, προσπαθεί να επιβάλλει το δίκιο του στον εξεγερμένο... όσο η ζωή, καταπατημένη και καταπιεσμένη, δε μπορεί να αναδυθεί θριαμβικά στο φως της ημέρας. Τότε, όταν σύννεφα από φωτιά θα προβάλλουν προς τον ουρανό απειλητικά από τα καπνισμένα ερείπια, σατανικά, δαιμονικά, τρελά, εμείς θα τραγουδάμε τον εικονοκλαστικό μας ύμνο της άρνησης και της εξέγερσης."Έτσι λέω! Και η φωνή μου είναι, όντως, δυνατή και μυστηριακή, όντως πλούσια σε μίσος και συναίσθημα, τόσο που ο αετός μου πέταξε ψηλά πάνω από τον ορίζοντα σαν μοχθηρή αστραπή κεραυνού... και ο λύκος μου με μάτια σαν φλόγες, αλυχτά και εφορμά στα λασπωμένα δρομάκια του χωριού σκορπώντας τρόμο και θάνατο...

Πάνω, στην κορφή μου, τόσο ψηλά και απρόσιτα, ανεμίζει το μοιραίο σύμβολο της απελευθέρωσης μου: η μαύρη σημαία.

Τώρα χορεύω στην άκρη μιας αβύσσου, στον πάτο της οποίας αναδεύονται σαν φίδια τα σκοτεινά νερά του θανάτου. Χορεύω, τραγικά, με το μυαλό μου συγκεντρωμένο στην αυγή της "αληθινής" ζωής μου, της ελεύθερης και έντονης ζωής. Θέλω να κατακτήσω για τον εαυτό μου, με κόστος τη σκληρότερη σύγκρουση και τη δυσκολότερη θυσία. Γιατί ανήκω στη φυλή των ανίκητων γιγάντων, για τους οποίους ο κίνδυνος δεν αποτελεί φραγμό, αλλά ένα τσίμπημα, μία ώθηση που τους σπρώχνει να συνειδητοποιήσουν τη θέλησή τους πιο έντονα. Και χορεύω, χορεύω. Οι χλωμές, αναιμικές αρετές, που κυριαρχούν σε αυτόν τον κόσμο ευνούχων και σκλάβων, προσπάθησαν να με δελεάσουν.

Αλλά, απάντησα στις κολακείες και τις απειλές τους με το διαβολικό γέλιο του άγριου σαρκασμού μου. Ανθρωπότητα, Κοινωνία, Κράτος, Νόμος, Ηθική... Ξέρετε ήδη την ισχύ των χτυπημάτων μου, όπως ξέρω κι εγώ των δικών σας... Και ωστόσο, δεν παύετε να μου επιτίθεστε, δε σταματάτε να διασκεδάζετε την τρελή πρόθεση να μειώσετε τον αλύγιστο χαρακτήρα μου στα δεσμά της υπακοής... Λοιπόν, ακόμα σέρνετε αυτήν τη θλιβερή, άμορφη μάζα πλαδαρών σκλάβων στο τρένο σας, ακόμα ακονίζετε τα όπλα που θα θρυμματιστούν πάνω στην άτρωτη πανοπλία μου... Σας περιμένω αποφασισμένος. Εγώ, ο καταραμένος, ο εξεγερμένος... Σας περιμένω με τον αετό και το λύκο μου, πιστούς συντρόφους μου στη μοναξιά μου. Και τα αδέρφια μου σας περιμένουν επίσης, παραταγμένα για μάχη στο πλευρό μου, τα αδέρφια μου, τα ηρωικά και ανίκητα τέκνα του Κακού...

Ελάτε, λοιπόν! Ο ιερόσυλος και καταστροφικός εικονοκλάστης σας πέταξε το γάντι. Και σε ένα μεθύσι ενθουσιασμού, ένα ντελίριο ενέργειας, μία έξαρση αυθάδειας, θα πολεμήσει τον πόλεμό του στα ανοιχτά και στα κρυφά... Αργότερα, όταν τα δηλητηριώδη βέλη διαπεράσουν την πανοπλία και τρυπήσουν την καρδιά του, θα γλιστρήσει, χλευάζοντας, στον πάτο της σκοτεινής αβύσσου, που τα απειλητικά νερά του θανάτου ρέουν σαν φίδια.

Για τον Renzo Novatore

Η ψυχή μου είναι ένας ιερόσυλος ναός

Στον οποίο οι καμπάνες της αμαρτίας και του εγκλήματος

Ηδονικά και διεστραμμένα

Σημαίνουν δυνατά την εξέγερση και την απελπισία

Αυτές οι λέξεις γράφτηκαν το 1920, δίνοντάς μας την ευκαιρία να ρίξουμε μια ματιά στην προμηθεϊκή ύπαρξη του Renzo Novatore.

Ο Novatore ήταν ένας ποιητής της ελεύθερης ζωής. Δε μπορούσε να ανεχτεί καμιά αλυσίδα και κανέναν περιορισμό και ήθελε να ακολουθήσει κάθε παρόρμηση που γεννιόταν μέσα του.

Ήθελε να ζήσει τα πάντα και να νιώσει κάθε συναίσθημα, τόσο αυτά που οδηγούν στην άβυσσο, όσο και αυτά που οδηγούν στα αστέρια. Και μετά νεκρός, να λιώνει στο τίποτα, έχοντας ζήσει έντονα και ηρωικά και έχοντας αποκτήσει όλην τη δύναμή του σαν ολοκληρωμένος άνθρωπος.

Γιος ενός φτωχού αγρότη από την Arcola της Ιταλίας, ο Abile Riziero Ferari[14] έδειξε γρήγορα τη μεγάλη του αισθηματικότητα και διάθεση για εξέγερση. Όταν ο πατέρας του ήθελε εκείνος να οργώνει τα χωράφια, θα το έσκαγε κλέβοντας φρούτα και κότες, ώστε να τα πουλήσει και να αγοράσει βιβλία, που διάβαζε κάτω από τα δέντρα στο δάσος. Έτσι, μόρφωσε τον εαυτό του και απέκτησε γρήγορα μια προτίμηση στους αντικομφορμιστές συγγραφείς. Σε εκείνους βρήκε τους λόγους για την ενστικτώδη αποστροφή του για την καταπίεση και τις απαγορεύσεις, για τις αρχές και τους θεσμούς που υποβιβάζουν τον άνθρωπο και τον κάνουν να είναι πειθήνιος και να αποκηρύσσει τον εαυτό του.

Όταν ήταν νέος, συμμετείχε στην τοπική ομάδα αναρχοκομμουνιστών της Arcola, αλλά δεν ήταν ευχαριστημένος με την αρμονία και την περιορισμένη ελευθερία της νέας κοινωνίας που εκείνοι πρόσμεναν με τόση θέρμη. «Είμαι μαζί σας στην καταστροφή της τυραννίας της υπάρχουσας κοινωνίας», είπε, «άλλα όταν θα το έχετε επιτύχει και θα αρχίσετε να οικοδομείτε μια καινούρια, τότε θα σας αντιταχθώ και θα σας ξεπεράσω».

Μέχρι να φτάσει τα 15, ο Renzo συμπεριλάμβανε και την εκκλησία στα ποιήματά του. Από εκεί και πέρα, απελευθερωμένος και χωρίς προκαταλήψεις δε μπορούσε να ριζώσει στην αγελαία ύπαρξη του χωριού του και βρισκόταν συχνά σε σύγκρουση με τους ανθρώπους και το νόμο. Σκανδάλισε την αξιοσέβαστη οικογένειά του, που αναρωτιόταν τι έχει κάνει για να αξίζει έναν τέτοιο διάβολο...

Ο Novatore, επηρεασμένος από το Μπωντλαίρ και το Νίτσε, υποστήριζε πως έχουμε φιλοδοξίες και ανάγκες, που δε μπορούσαν να ικανοποιηθούν χωρίς να βλάψουν τις φιλοδοξίες και τις ανάγκες άλλων. Επομένως, ή πρέπει να τις αποκηρύξουμε και να γίνουμε σκλάβοι, ή να τις ικανοποιήσουμε και να έρθουμε σε σύγκρουση με την Κοινωνία, όποια κι αν είναι αυτή, ακόμα κι αν αυτοαποκαλείται αναρχική. Γράφει ο Novatore:

«Η Αναρχία δεν είναι κοινωνική φόρμα, είναι μια μέθοδος εξατομίκευσης. Καμιά κοινωνία δε θα μου αναγνωρίσει κάτι παραπάνω από μια περιορισμένη ελευθερία και την καλή ζωή που διαθέτει σε όλα τα μέλη της. Αλλά δεν είμαι ευχαριστημένος με αυτό και θέλω περισσότερα. θέλω όλα όσα έχω τη δύναμη

να κατακτήσω. Κάθε κοινωνία προσπαθεί να με φυλακίσει στα σεβάσμια όρια και τις απαγορεύσεις της. Αλλά εγώ δεν αναγνωρίζω αυτά τα όρια, γιατί τίποτα δεν απαγορεύεται και όλα είναι επιτρεπτά για εκείνον που έχει τη δύναμη και γενναιότητα».

Συμπερασματικά, η αναρχία, η οποία είναι η φυσική ελευθερία του ατόμου, απελευθερωμένου από το ζυγό των πνευματικών και υλικών κυρίαρχων, δεν είναι η κατασκευή μιας νέας και αποπνικτικής κοινωνίας. Ο Αναρχισμός είναι η αιώνια μάχη μιας αριστοκρατικής μειοψηφίας ξένων ενάντια σε όλες τις Κοινωνίες που διαδέχονται η μία την άλλη στο στερέωμα του κόσμου.
Αυτές είναι οι ιδέες που εξέφραζε ο Novatore από το «Il Libertario» της La Spezia, το «L'Iconoclasta» της Πιστόια και άλλα αναρχικά περιοδικά. Αυτές ήταν οι ιδέες που ύστερα επηρέασαν κι εμένα, καθώς ήμουν καλά προετοιμασμένος γι' αυτό.

Κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Novatore αρνήθηκε να πολεμήσει για ένα σκοπό που δεν ήταν δικός του και πήρε τα βουνά. Οξύνους, γενναίος, άγρυπνος και με το πιστόλι του παρά πόδας, κατάφερε να μην συλληφθεί από τις αρχές. Στο τέλος του πολέμου, δόθηκε αμνηστία στους λιποτάκτες και μπόρεσε πλέον να γυρίσει στο χωριό του, όπου τον περίμεναν η γυναίκα και ο γιος του.

Ήμουν δεκαέξι χρονών τότε και το είχα σκάσει από το σπίτι και τις σπουδές μου, απελευθερώνοντας τον εαυτό μου από την αστική μου οικογένεια, η οποία έκανε τα πάντα για να σταματήσει την αναρχική μου δραστηριότητα. Περνώντας από τη Saranza στο δρόμο μου για το Μιλάνο, σταμάτησα εκεί για να γνωρίσω το Novatore, έχοντας διαβάσει το άρθρο του «Ο Εικονοκλαστικός Ατομικισμός μου». Ο Renzo ήρθε αμέσως να με συναντήσει μαζί με έναν άλλον αναρχικό που λεγόταν Lucherini.

Περάσαμε αξέχαστες ώρες μαζί. Οι συζητήσεις μας ήταν μεγάλες και με βοήθησε να γεμίσω τα κενά της σκέψης μου, δείχνοντας μου το δρόμο για την λύση βασικών προβλημάτων. Ήμουν εντυπωσιασμένος με τον ενθουσιασμό του.

Η εμφάνισή του ήταν εντυπωσιακή. Ήταν μετρίου αναστήματος, με αθλητικό σώμα και είχε μεγάλο μέτωπο. Τα μάτια του ήταν ζωηρά και απέπνεαν αισθηματικότητα, ευφυΐα και δύναμη. Είχε ένα ειρωνικό χαμόγελο, που φανέρωνε την περιφρόνηση ενός ανώτερου πνεύματος για τους ανθρώπους και για τον κόσμο. Ήταν 31 ετών αλλά είχε κιόλας την αύρα μιας μεγαλοφυΐας.

14. Το πραγματικό όνομα του Novatore

Μετά από δύο μήνες περιπλάνησης κατά μήκος της Ιταλίας και με τους μπάτσους στο κατόπι μου, γύρισα στην Arcola για να ξαναδώ το Renzo. Αλλά η Emma, η γυναίκα του, μου είπε πως τον κυνηγούσαν και αυτόν και πως μπορούσα να τον συναντήσω μόνο το βράδυ στο δάσος.

Για ακόμα μια φορά κάναμε μεγάλες συζητήσεις και είχα τη δυνατότητα να εκτιμήσω τις εξαιρετικές του ικανότητες ως ποιητή, φιλόσοφο αλλά ιδιαίτερα ως άνθρωπο της δράσης. Εκτίμησα την ευφυΐα του και τη λεπτή αισθητικότητά του, η οποία ήταν σαν ενός Έλληνα θεού ή ενός θεϊκού τέρατος. Χωρίσαμε για τελευταία φορά την αυγή.

Και οι δυο μας ζούσαμε κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες. Είμαστε σε πόλεμο με την Κοινωνία, η οποία θα ήθελε πολύ να μας ρίξει στη φυλακή. Ο Renzo δέχτηκε επίθεση στο σπίτι του στο Fresonaro από μια ομάδα ένοπλων φασιστών, που είχαν σκοπό να τον σκοτώσουν, αλλά εκείνος τους απέκρουσε με αυτοσχέδιες χειροβομβίδες. Μετά από αυτό, έπρεπε να μείνει μακριά από το χωριό.

Παρ' όλο που ήταν παράνομος, συνέχισε να αναπτύσσει τις ατομικιστικές του ιδέες σε ελευθεριακές εφημερίδες. Το ίδιο έκανα κι εγώ και προκαλέσαμε το θυμό των θεωρητικών του αναρχοκομμουνισμού. Ένας από αυτούς, ο καθηγητής Camillo Berneri, μας περιέγραψε στο φύλλο του Οκτωβρίου του 1920, της εφημερίδας «L'Iconoclasta», σαν «παρανοϊκούς μεγαλομανείς, υμνητές μια τρελής φιλοσοφίας και μιας παρακμιακής λογοτεχνίας, φτωχούς μιμητές καλλιτεχνών του οποίου, του χασίς και των πόρνων».

Δεν μπορούσα να απαντήσω γιατί στο μεταξύ είχα συλληφθεί και κλειστεί στο αναμορφωτήριο. Αλλά ο Renzo απάντησε και για τους δυο μας, βάζοντας αυτόν τον «βιβλιοσκώληκα στον οποίον είναι δύσκολα να βρεις το πνεύμα και τη φωτιά ενός αληθινού αναρχικού» στη θέση του.

Μετά από περισσότερο από ένα χρόνο, αφέθηκα προσωρινά ελεύθερος και δε μπορούσα να μάθω τίποτα σχετικά με το πού βρισκόταν ο Renzo. Τελικά, έλαβα τα θλιβερά νέα πως σκοτώθηκε.

Ήταν σε μια ταβέρνα στο Bolzaneto, κοντά στη Γένοβα, μαζί με τον ατρόμητο ιλλεγκαλιστή Σ.Π[15]., όταν μια ομάδα carabinieri έφτασε εκεί μεταμφιεσμένοι σε κυνηγούς. Ο Novatore και ο Σ.Π. άνοιξαν αμέσως πυρ και οι μπάτσοι απάντησαν. Το τραγικό αποτέλεσμα ήταν δύο νεκροί, ο Renzo και ο Marasciallo Lempano των carabinieri και ένας μπάτσος τραυματίας[16]. Αυτό έγινε το 1922: λίγους μήνες πριν οι φασίστες κάνουν την πορεία στη Ρώμη.

Έτσι, ένας μεγάλος και αυθεντικός ποιητής, που κάνοντας τις σκέψεις του και τα συναισθήματά του πράξη επιτέθηκε στο ψωραλέο κοπάδι προβάτων και στους βοσκούς του, πέθανε στα 33 του. Έδειξε πως τη ζωή πρέπει να τη ζούμε σε ένταση και όχι σε ποσότητα, όπως θέλει και κάνει η δειλή μάζα.

Μετά το θάνατό του, αποκαλύφθηκε πως σχεδίαζε με μερικούς άλλους να χτυπήσει την κοινωνία και να ξεριζώσει από αυτήν εκείνο που αρνείται το άτομο. Και στο δικαστήριο της Assizes, όπου δικάστηκαν οι σύντροφοί του, ένας δημόσιος κατήγορος αναγνώρισε τη γενναιότητά του και τον αποκάλεσε «ένα παράξενο μείγμα φωτός και σκοταδιού, αγάπης και αναρχίας, υπεροχής και εγκλήματος».

Λίγοι φίλοι του μάζεψαν κάποια γραπτά του και τα εξέδωσαν μετά θάνατον σε δύο τεύχη: Al Disopra dell’Arco και Verso il Nullo Creatore. Άλλα γραπτά παρέμειναν στην οικογένειά του ή χάθηκαν.

Έτσι, έζησε και πέθανε ένας εξαιρετικός άνθρωπος, εκείνος με τον οποίον ήμουν πιο κοντά στα ιδανικά και τις φιλοδοξίες. Περιέγραψε τον εαυτό ως «έναν άθεο της μοναξιάς», ήθελε να «αρπάξει το αδύνατο» και αγκάλιασε τη ζωή σαν ένας φλογερός εραστής. Ήταν ένας υπεροπτικός κατακτητής της ανηθικότητας και της δύναμης, που ήθελε να φέρει τα πάντα στο ύψιστο μεγαλείο της ομορφιάς.

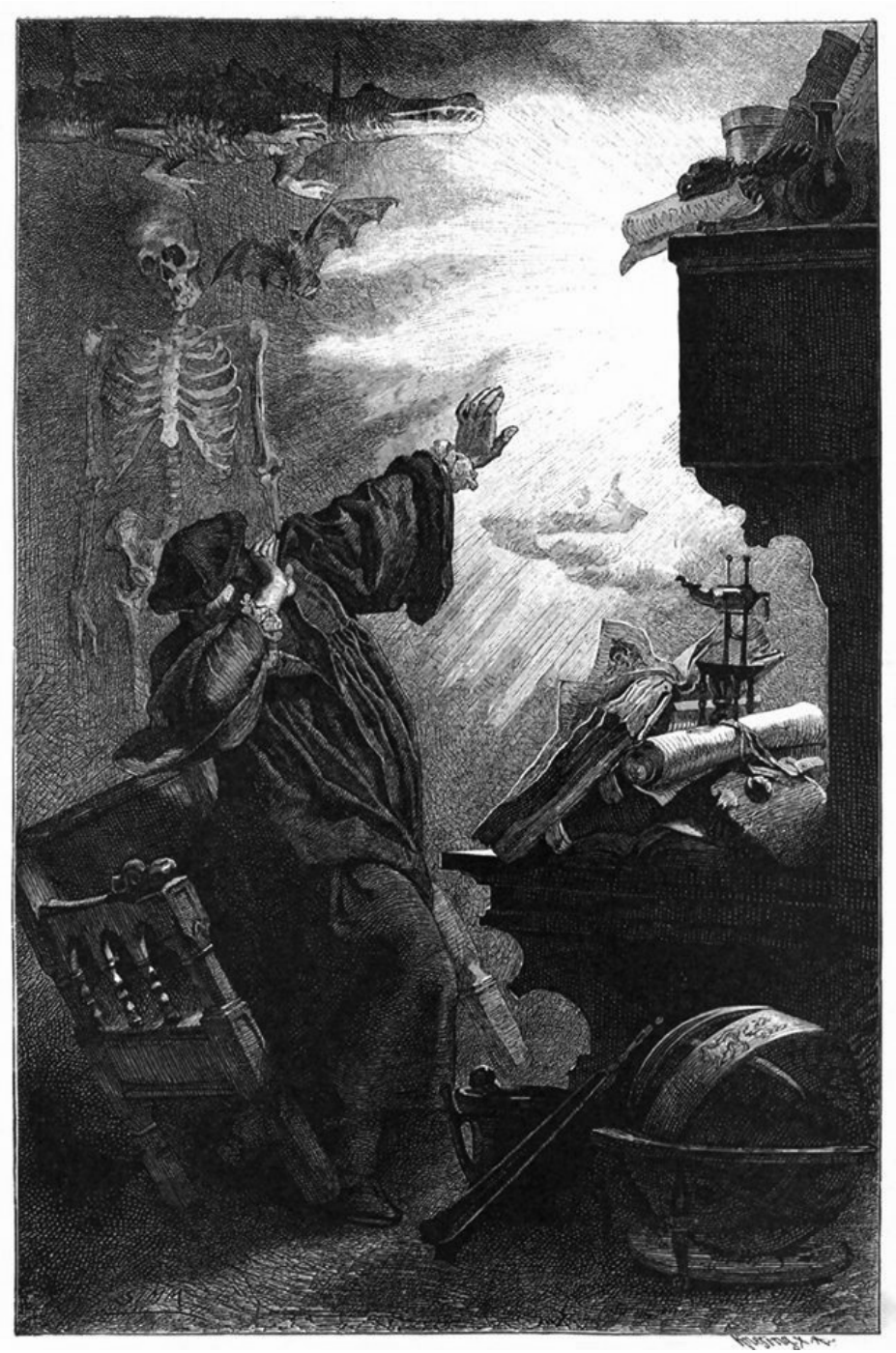

Το αναρχικό εκδοτικό/μεταφραστικό εγχείρημα Έρεβος είναι μια πρωτοβουλία ατόμων του ευρύτερου χώρου της Νέας Αναρχίας που δημιουργήθηκε με σκοπό τη διάχυση του λόγου, της θεωρίας και της πράξης των ριζοσπαστικών αναρχικών τάσεων και αντιλήψεων. Μεταφραστικό, επειδή η μετάφραση του υλικού συντρόφων από το εξωτερικό, σπάει τα εθνικά σύνορα και εδραιώνει τη διεθνή διάσταση του αναρχικού πολέμου. Ανοίγει κανάλια επικοινωνίας μεταξύ συντρόφων από όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου, δημιουργώντας ένα άτυπο δίκτυο πληροφόρησης και συντονισμού. Οι διαφορετικές γλώσσες που μιλούν οι αναρχικοί αγωνιστές πρέπει να πάψουν να είναι εμπόδιο στη διεθνοποίηση της αναρχικής πρακτικής. Αυτό το πρόβλημα καλούνται να λύσουν οι μεταφραστικές ομάδες.
Εκδοτικό, επειδή πριν οποιουδήποτε τύπου δράση προηγείται η θεωρία, η ανάλυση και ο σχεδιασμός. Γιατί για εμάς, οι αναρχικοί δεν είναι απλά φαντάροι που διεκπεραιώνουν εντολές αλλά συνειδητοποιημένοι και σκεπτόμενοι μαχητές. Πριν οπλίσουμε λοιπόν τα χέρια μας, ας οπλίσουμε τη σκέψη μας.
Έρεβος, επειδή έχουμε σιχαθεί την ψεύτικη λάμψη και το φως αυτού του κόσμου που βρωμάει εκμετάλλευση, εθελοδουλία και παραίτηση. Μέχρι το πηχτό σκοτάδι της Μαύρης Αναρχίας να καταπιεί το Κράτος, το Κεφάλαιο, τον Πολιτισμό και την Κοινωνία.

Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες του εγχειρήματος

Για επικοινωνία: erevos@espiv.net / Ο ιστότοπος του εγχειρήματος: erevos.squat.gr

αναρχικό εκδοτικό/μεταφραστικό εγχείρημα

Έρεβος